

HRANIČIAROV učeň

VÝKUPNÉ
ZA ERAKA
JOHN FLANAGAN

HRANIČIAROV UČEŇ

KNIHA PIATA

VÝKUPNÉ ZA ERAKA

Vyšlo tiež v tlačenej verzii.

Objednať môžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.sk

EGMONT

John Flanagan

Hraničiarov učeň – Kniha piata – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Original title: *Ranger's Apprentice. Erak's Ransom*

Copyright © John Flanagan 2006

Cover art © 2014 by Shane Rebenschied

All rights reserved

Vydalo nakladateľstvo EGMONT v Prahe roku 2019 v spoločnosti

Albatros Media a. s., so sídlom Na Pankráci 30, 140 00 Praha 4

Číslo publikácie 35339

Preložila Dana Nová

Zodpovedná redaktorka Darina Sládečková

E-book konverziu vykonal Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.

E-book konverzia © Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.

ISBN vyťaženej verzie 978-80-252-4570-5

ISBN e-knihy 978-80-252-4618-4

TS 14. Prvé vydanie

www.albatrosmedia.sk

www.egmont.cz

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú odporúčanú
spotrebiteľskú cenu.

JOHN FLANAGAN

HRANIČIAROV
učeň

VÝKUPNÉ
ZA ERAKA

EGMONT

Pre Rachel Skinnerovú
(Dúfam, že sa pri čítaní tejto knihy posadíš.)

ARALUEN

Mrazivé more

A SUSEDNÉ KRAJINY

OBEČNÁ ÉRA, ROK 643

Jeden

Tmavú postavu, ktorá sa v noci ako duch blížila k hradu Araluen, strážca vôbec nevidel.

Votrelec splýval s obrazcami svetla a tieňa, ktoré vrhal polmesiac, a stal sa súčasťou noci. Prispôboval sa rytmu stromov a tóní, ktoré sa pohybovali v miernom vánku.

Strážcovo stanovište sa nachádzalo za vnútornými hradbami mohutného hradu pri juhovýchodnej veži. Za ním sa vo vetre čerila hladina vodnej priekopy a svit hviezd sa v temnej vode trblietal ako tisíc drobných svetelných čriepkov. Vpredu sa okolo hradu rozprestierala rozľahlá trávnatá plocha, starostlivo udržiavaná, dokonale pokosená a vysadená ovocnými stromami, ktoré poskytovali tieň.

Nadol od hradu sa krajina mierne zvažovala. Boli tam stromy a malé tienisté zákutia, kde sa mohli jednotlivci i dvojice takmer nerušene posadiť a chránení pred slnkom odpočívať alebo si niečo zajesť. Stromy však boli nízke a rástli ďaleko od seba, aby nemohli poskytnúť úkryt väčšiemu množstvu útočníkov. Podarilo sa tak ponúknuť súkro-

mie i odpočinok, a pritom zachovať nutnú bezpečnosť v čase, keď k útoku mohlo dôjsť kedykoľvek.

Naľavo, štyridsať krokov od stanovišťa strážcu, bolo k pňu, ktorý tu ostal po jednom väčšom strome, pripevnené staré vozové koleso, takže vznikol akýsi stôl. Okolo neho stálo niekoľko jednoduchých lavíc a po jednej strane bol zasadený malý strom, ktorý napoludnie poskytoval tieň. Toto miesto s obľubou vyhľadávali rytieri a ich dámy, aby sa najedli pod šírým nebom. Poskytovalo aj dobrý výhľad na utešený zelený svah, ktorý sa tiahol až k vzdialenej hranici temného lesa. Bolo zvolené tak, aby naň v jasné dni slnečné lúče dopadali po celý rok.

Práve k tomuto stolu mieril votrelec.

Temná postava vkĺzla do tieňa malého hájika asi päťdesiat krokov od lavíc a rýchlo sa hodila na brucho. Votrelec sa naposledy rozhliadol, aby zvolil smer, so sklonenou tvárou sa vykradol z tieňa a zamieril do úkrytu pri stole.

Postupoval dôsledne a pomaly. Pravdepodobne šlo o skúseného stopára, ktorý si bol vedomý, že každý rýchlejší pohyb by strážca mohol kútikom oka zachytiť. Tieni mrakov sa plazili po zemi a prikrčená postava postupovala s nimi, nenápadne sa vlnila v nízkej tráve a vyzerala len ako ďalší putujúci tieň. Pomáhal jej v tom aj tmavozelený odev. Čierna by bola veľmi tmavá a vytvárala by príliš nápadný tieň. Tmavozelená dokonale splývala s farebným odtieňom trávy.

Netrvalo dlho, kým postava prekonala vzdialenosť k stolu. Kúsok pred cieľom zmeravela, pretože strážca odrazu znehybnel, akoby ho nejaký zvuk či nepatrný pohyb varoval – alebo nebodaj inštinkt, že nie je všetko v poriadku. Obrátil sa a uprel zrak smerom, kde stál stôl, ale tmavý nehybný tieň pár krokov od neho vôbec nepostrehol.

Nakoniec strážca usúdil, že žiadne nebezpečenstvo nehrozí, potriasol hlavou, podupal nohami, odpochoval niekoľko krokov doprava a potom zase naspäť doľava, prehodil si kopiju do ľavej ruky a pravou si pretrel unavené oči. Bol znudený a unavený a hovoril si, že práve v takomto stave človek začína mať vidiny.

Zazíval a dal si pohov – telo spočívalo na jednej nohe, druhá bola pokrčená. Potiahol nosom a trochu sa uškrnul. Pri dennej službe by si nikdy niečo takéto nemohol dovoliť. Ale teraz bolo po polnoci a pravdepodobnosť, že sa objaví seržant, aby preveril jeho bdelosť, bola mizivá.

Keď sa strážca opäť upokojil, temná postava sa prešmykla cez poslednú krátku vzdialenosť do úkrytu pri stole. Votrelec sa pozvoľna zdvihol do drepu a obzeral si okolie. Strážca sa vďaka všetkému tomu prešľapovaniu a dupaniu presunul o pár krokov ďalej od stola, ale nie natoľko, aby to vadilo.

Votrelec mal okolo pása omotaný dlhý kožený remienok. Keď ho rozmotal, ukázalo sa, že ide o prak s kolískou z mäkkej kože uprostred. Do kolísky praku vklzol hladký obľý kameň. Skrčená postava sa trochu zdvihla, drobným pohybom zápästia začala pomaly roztáčať jednoduchú zbraň a postupne jej rýchlosť zvyšovala.

Strážca zachytil zvláštny nočný zvuk. Spočiatku hlboké, takmer nečujné hučanie bolo stále prenikavejšie. Menilo sa tak plynulo, že muž nevedel s istotou, kedy si zvuk vlastne všimol. Pomyslel si, že pripomína bzučanie nejakého hmyzu... možno čmeliaka. Bolo ťažké určiť smer, odkiaľ prichádza. Potom sa prebudila pamäť. Nedávno sa jeden zo strážcov o podobnom zvuku zmienil. Vrazil, že išlo o...

PRÁSK!

Do hrotu strážcovej kopije udrela neviditeľná strela. Sila nárazu vyrazila kopiju z chabého zovretia a roztočenú ju poslala preč. Strážcova ruka mimovoľne sklzla k rukoväti meča. Keď sa spoza stola naľavo od neho zdvihla štíhla postava, meč už bol napoly vytasený.

Poplašný výkrik sa mužovi zasekol v hrdle, pretože osoba zhodila z hlavy tmavú kapucňu, pod ktorou ukrývala záplavu svetlých vlasov.

„Upokoj sa! To som len ja,“ povedala s neskrývaným pobavením.

Dokonca aj v tme a zo vzdialenosti štyridsiatich krokov bolo očividné, že rozosmiaty hlas a výrazné plavé vlasy patria Kasandre, araluenskej korunnej princeznej.

Dva

„**K**asandra, toto musí prestať,“ vyhlásil Duncan. Hneval sa. To jej bolo jasné. Keby to nevyplývalo zo spôsobu, akým sa prechádzal hore-dolu vo svojej pracovni, poznala by to podľa toho, že ju oslovuje Kasandra. Obvykle jej hovoril Kas alebo Kasi. Neskrátenú podobu mena používal iba v prípade, keď sa na ňu veľmi hneval.

A dnes sa hneval nesmierne. Mal pred sebou ťažké pracovné predpoludnie. Stôl bol zavalený písomnými žiadosťami a súdnymi nálezmi, pozornosti sa dožadovala obchodná delegácia z Teutlandu, ale on musel všetko nechať tak a zaoberať sa sťažnosťou na nevhodné správanie svojej dcéry.

Rozhodila rukami – v tom pohybe sa miešala bezmocnosť a snaha o vysvetlenie.

„Ocko, ja som len...“

„Ty si sa len po polnoci zakrádala okolo hradu, stopovala si nič netušiaceho strážcu a potom si mu takmer vyhnala dušu z tela tým svojím prekliatym prakom! Čo keby si namiesto kopije zasiahla priamo jeho?“

Rozhnevane sa na ňu pozrel a vystrel ruku.

„Daj mi ho,“ vyzval ju, a keď nechápavo zdvihla hlavu, dodal: „Ten prak. Daj mi ho.“

„Nie,“ odmietla.

Kráľovské obočie sa zdvihlo. „Ty mi odporuješ? Som predsa kráľ.“

„Neodporujem ti. Len ti nedám ten prak. Vyrobila som si ho. Trvalo týždeň, kým sa mi vydaril. Cvičila som s ním mnoho mesiacov, takže trafím všetko, na čo zamierim. Nedám ho z ruky, aby si ho zničil. Prepáč.“ Posledné slovo dodala po krátkej odmlke.

„Som aj tvoj otec,“ pripomenul Duncan dôrazne.

Prikývnutím tú skutočnosť potvrdila. „To uznávam, ale si rozhnevaný. Keď ti svoj prak dám teraz, bez váhania ho rozrežeš, však?“

Rozčúlene potriasol hlavou a otočil sa k oknu. Nachádzali sa v kráľovej pracovni, veľkej vzdušnej a svetlej komnate, z ktorej bol výhľad na okolie hradu.

„Nemôžem ťa nechať, aby si sa tu potme zakrádala a prepadávala stráž,“ povedal. Pochopil, že v záležitosti praku sa dostali do slepej uličky. Uvedomil si, že najlepšie bude zaútočiť z inej strany. Vedel, aká tvrdohlavá dokáže byť jeho dcéra.

„Nie je to správne,“ pokračoval. „Toto je už tretíkrát, a im tie tvoje hlúpe hry vadia. Seržant žiada, aby som ho ešte dnes prijal, a ja viem, o čo pôjde.“ Obrátil sa čelom k nej. „Dostala si ma do veľmi ťažkej situácie. Budem sa musieť ospravedlňovať seržantovi. Chápeš, aké to bude nepríjemné?“

Videl, že sa zatváriala trošku skormútené. „Mrzí ma to, otče,“ povedala formálne. Zvyčajne ho oslovovala ocko.

Dnes boli Kasandra a otec. „Ale nie je to hlúpa hra, ver mi. Musím niečo také robiť.“

„Prečo?“ dožadoval sa trochu rozčúlene vysvetlenia. „Pre všetko na svete, ty si korunná princezná, a nie nejaké dedinské dievča! Žiješ na hrade, kde je veľa vojakov, aby ťa chránili! Prečo sa musíš učiť zakrádať v tme a zaobchádzať s pytliackou zbraňou?“

„Ocko,“ zabudla v zápale na formálnosť, „uvažuj o tom, čo sa mi zatiaľ stalo. V Celtike ma prenasledovali wargali. Mojich ochrancov zabili a ja som horko-ťažko vyviazla. Potom ma zajalo Morgarathovo vojsko. Odvliekli ma do Skandije, kde som musela prežiť v horách. Mohla som tam umrieť od hladu. Potom som sa dostala doprostred obrovského boja. Takže to množstvo strážcov ma vlastne neochránilo, je tak?“

Duncan podráždene kývol rukou. „No, asi nie. Ale...“

„Povedzme si to úprimne,“ pokračovala Kasandra. „Svet je nebezpečný a ja ako korunná princezná som pre našich nepriateľov dobrý cieľ. Chcem sa vedieť brániť, sama. Nechcem byť odkázaná iba na iných ľudí. Okrem toho...“ zaváhala a kráľ sa na ňu pozorne zadíval.

„Okrem toho?“ spýtal sa. Kasandra zrejme uvažovala, či by mala povedať ešte niečo viac. Potom sa zhlboka nadýchla a pustila sa do toho.

„Som tvoja dcéra a raz príde čas, keď by som ti mala pomáhať... prevziať niečo z tvojich povinností.“

„Ale to predsa robíš! Tá hostina minulý týždeň mala veľký úspech...“

Pohrdavo kývla rukou. „Nemám na mysli hostiny, kráľovské oslavy a pohostenie v parku. Mám na mysli dôležité veci – diplomatické cesty s tvojím poverením alebo

tvoje zastupovanie pri riešení sporov. Robiť také veci, ktoré by si očakával od svojho syna.“

„Lenže ty nie si syn,“ namietol Duncan.

Kasandra sa smutno usmiala. Vedela, že otec ju miluje. Ale vedela aj to, že každý kráľ dúfa v syna, ktorý bude pokračovať v jeho diele.

„Ocko, raz budem kráľovnou. Dúfam, že nie veľmi skoro,“ dodala chvatne a Duncan s úsmevom vyjadril súhlas s jej postojom. „Ale až to príde, budem musieť tieto veci robiť, a potom už bude trochu neskoro, aby som sa ich len začala učiť.“

Duncan sa na ňu dlho a pozorne zahľadel. Kasandra mala silnú vôľu a on to vedel. Bola odvážna, schopná a bystrá. Bolo vylúčené, že by sa uspokojila s postavením bábkovej vládkyne, ktorá nechá iných, aby za ňu rozhodovali a robili ťažkú prácu.

„Myslím, že máš pravdu,“ povedal nakoniec. „Mala by si sa naučiť, ako sa o seba postarať. Ale sir Richard ťa učí zaobchádzať s mečom. Prečo sa teda trápiť s prakom a zakrádaním?“

Nebolo zvykom, aby sa urodzené mladé dámy učili šermiarskemu umeniu. Kasandru už niekoľko mesiacov vyučoval zástupca veliteľa bojovej školy – používala ľahký meč, vyrobený osobitne pre ňu. Princezná sa s nahnevanejším výrazom otočila k otcovi.

„Meč je dobrý,“ pripustila. „Ale nikdy sa ho nenaučím ovládať dokonale a práve to by som potrebovala, aby som sa vedela ubrániť útočníkovi s ťažkou zbraňou. S lukom je to rovnaké. Treba roky výcviku, aby sa z neho človek naučil poriadne strieľať, ale ja ten čas jednoducho nemám. Prak je zbraň, ktorú už poznám. Naučila som sa ho používať, keď som bola malá. V Skandiji mi pomohol prežiť. Rozhodla

som sa, že bude mojou hlavnou zbraňou a že sa budem zdokonaľovať, kým ho nebudem ovládať naozaj majstrovsky.“

„Môžeš cvičiť vrh na terč. Nie je nutné, aby si desila našu stráž,“ namietol Duncan.

Ospravedlňujúco sa usmiala. „Uznávam, že to bolo voči nim nepeknné. Ale Geldon vravel, že najlepší výcvik je v podmienkach, ktoré sa čo najviac približujú skutočnosti.“

„Geldon?“ Duncanovo obočie sa zamračene stiahlo. Geldon bol hraničiar vo výslužbe a žil na hrade Araluen. Príležitostne pôsobil ako poradca Crowleyho, veliteľa hraničiarскеho zboru. Kasandra sa začervenala, keď si uvedomila, že vyzradila viac, ako mala v úmysle.

„Požiadala som ho, aby mi trochu poradil, ako sa nenápadne pohybovať,“ priznala. Potom rýchlo dodala: „Ale prisahám, že o praku nič nevedel.“

„S ním sa porozprávam neskôr,“ vyhlásil Duncan, hoci vôbec nepochyboval, že princezná hovorí pravdu. Geldon by nebol taký hlupák, aby ju podporoval v nezodpovedných kúskoch, ktoré si vymyslela.

Posadil sa a chvíľu zhlboka dýchal, aby ho prešla zlosť. Potom zmierlivejším hlasom predniesol: „Kasi, uvažuj. Tento tvoj výcvik by mohol do nebezpečenstva dostať nielen teba, ale aj celý hrad.“

Nechápavo naklonila hlavu nabok.

„Keď teraz stráž vie, čo dokážeš, jednoducho by si mohla prestať všímať nečakaný hluk alebo známky pohybu v okolí hradu. Keby uvidela nejakú temnú postavu, ako sa plazí v tme, myslela by si, že si to ty. A mohla by sa zmýliť. Čo keby sa do hradu pokúšal preniknúť nejaký nepriateľský zved? Strážcu by to mohlo stať život. Chcela by si mať niečo takéto na svedomí?“

Kassandra so zvesenou hlavou uvažovala o jeho slovách. Pochopila, že má pravdu.

„Nie,“ hlesla.

„Alebo by to mohlo byť naopak. Niektorý strážca by si mohol všimnúť, že ho z tmy niekto sleduje, a nedošlo by mu, že je to len korunná princezná. Mohlo by ťa to stať život.“

Otvorila ústa, aby niečo namietla, ale kráľ ju zdvihnutím ruky zadržal.

„Viem, že sa na to cítiš už dostatočne skúsená. Ale uvažuj. Čo by sa stalo človeku, ktorý by ťa zabil? Chcela by si, aby mal niečo také na svedomí?“

„Asi nie,“ zašepkala a kráľ prikývol. Videl, že to zabralo.

„Takže chcem, aby si s tými svojimi nebezpečnými hrami prestala.“ Znovu sa chystala niečo namietnuť, ale predbehol ju. „Keď už musíš cvičiť, nech ti Geldon pripraví poriadny plán. Som si istý, že ti ochotne pomôže, a možno bude ťažšie preklznuť jemu ako niekoľkým ospalým strážcom.“

Keď Kassandra pochopila, že otec jej nielenže nezabaví prak, ale práve jej dal súhlas, aby pokračovala vo výcviku so zbraňou, úsmev jej rozžiaril tvár.

„Ďakujem, ocko,“ povedala a z hlasu zreteľne bolo počuť jej nadšenie. „Začnem s ním ešte dnes.“

Lenže kráľ Duncan už krútil hlavou.

„Na to bude dosť času neskôr. Dnes potrebujem, aby si mi pomohla naplánovať cestu v oficiálnej záležitosti. Chcem, aby si rozhodla, kto by nás mal sprevádzať. A asi si budeš musieť nechať ušiť aj nové šaty, vhodný cestovný odev a niečo slávnostné, žiadnu halenu a nohavice, čo máš teraz na sebe. Hovoriš, že chceš pomáhať, tak sa chop príležitosti. Vezmeš si to celé na starosť.“

Princezná prikývla a ľahko zvrátila čelo v zamyslení nad prípravami, ktoré musí urobiť, a drobnosťami, ktoré potrebuje zariadiť. Oficiálna kráľovská cesta si vyžadovala všetko starostlivo naplánovať a týkala sa mnohých ľudí. Princezná si uvedomovala, že v budúcich týždňoch bude mať plné ruky práce. Bola však rada, že otec si našiel niečo iné a už netrvá na tom, aby mu odovzdala svoj prak.

„Kedy pôjdeme?“ opýtala sa. „A kam?“ Potrebovala vedieť, ako ďaleko pcestujú, aby mohla zariadiť nocľahy.

„O tri týždne,“ odpovedal kráľ. „Sme pozvaní na hrad Redmont na svadbu, bude na budúci mesiac štrnásteho.“

„Redmont?“ zopakovala. Zmienka o Redmonte pocho-
piteľne vzbudila jej záujem. „Kto bude mať na Redmonte
svadbu?“

Tri

Halt si uhladil strapaté vlasy a skúmal súpis mien. „Gorlogova brada!“ uľavil si skandijskou kliatbou, ktorú si v poslednom čase celkom obľúbil. „Koľko je tých ľudí?“

Lady Paulina sa naňho mierumilovne pozrela. „Dvestotri,“ povedala pokojne.

Vydesene zdvihol oči zo zoznamu. „Dvestotri?“ ubezpečoval sa a ona prikývla. Potriasol hlavou a pustil hárok pergamentu na jej stôl.

„No, tak to budeme musieť trochu zoškrtáť,“ vyhlásil.

Zamyslená Paulina ľahko zvrážtila čelo a uvažovala o jeho slovách.

„Možno by sme sa mohli zbaviť týchto troch,“ povedala. „Nie som si istá, či chcem mať na svojej svadbe iberionského vyslanca a jeho dve hlúpe dcéry.“

Uchopila brko a preškrtila posledné tri mená na zozname. Potom zdvihla oči k Haltovi a žiarivo sa usmiala.

„Tak. A je to. Však to bola hračka?“

Halt zmätene vrtel hlavou, opäť si zobral zoznam a prezeral si ho. „Ale... dvesto ľudí? Vážne potrebujeme mať svadbu s dvesto ľuďmi?“

„S nimi svadbu mať nebudeme, drahý. Budeme mať svadbu spolu,“ zámerne predstierala nepochopenie. Zamračil sa na ňu. Haltov zamračený výraz spravidla naháňal hrôzu. Pre lady Paulinu však v ňom nebolo nič hroživé. Pozrela sa na Halta s jedným zdvihnutým obočím a on si uvedomil, že sa pokojne môže prestať mračiť. Vrátil sa k zoznamu a zapichol doňho ukazovák.

„Ja len... počítam, že kráľ pri tom musí byť,“ začal.

„Samozrejme. Si jeden z jeho najstarších radcov,“ pripomenula.

„A Evanlyn – totiž, Kasandra. Sme priatelia. Ale kto sú všetci tí ostatní? Tá kráľovská výprava má asi pätnásť členov!“

„Sedemnášť,“ spresnila lady Paulina. „Kráľ predsa nemôže cestovať bez družiny. Nemôžu s Kasandrou len tak skočiť na koňa, jedného dňa sa tu objaviť a povedať: ‚Tak sme prišli na tú svadbu. Kam nás posadíte?‘ Je nutné dodržať istý protokol.“

„Protokol!“ posmešne zahučal Halt. „Taká znáška nezmyslov!“

„Halt,“ prehovorila zdvorilá diplomatka, „keď si ma žiadal, aby som si ťa vzala, myslel si si, že sa len tak s hrstkou priateľov vytratíme na nejakú lesnú čistinku a bude hotovo?“

Halt zaváhal. „No... nie, samozrejme, že nie.“

V skutočnosti si to ale myslel. Jednoduchý obrad, pár priateľov, trochu dobrého jedla a piva alebo vína a potom z nich budú manželia. Intenzívne cítil, že by nebolo veľmi múdre priznať to práve teraz.

O zasnúbení postaršieho hraničiara a krásnej lady Pauliny už niekoľko týždňov rozprávalo celé redmontské léno.

Ludia sa čudovali, no zároveň mali radosť, že z tejto nesúrodej, ale veľmi váženej dvojice vznikne manželský pár. Bolo to niečo, nad čím mohli žasnúť a o čom chceli klebetiť. Už týždne sa v redmontskej zrkadlovej sieni nehovorilo takmer o ničom inom.

Boli aj takí, ktorí predstierali, že nie sú prekvapení. Jedným z nich bol barón Arald z Redmontu.

„Ja som to vždy vedel!“ vykladal každému, kto ho chcel počúvať. „Vždy som vedel, že medzi nimi niečo je! Už dávno som tušil, že k tomu dôjde! Možno som to vedel skôr než oni.“

A naozaj, počas rokov sa z času na čas objavili zvesti, že Halt a Paulina sú niečo viac než len priatelia. No ani Halt, ani Paulina sa k tomu nikdy nevyjadrovali. Pokiaľ išlo o udržanie tajomstva, len málokto vedel byť mlčanlivejší ako hraničiari a členovia diplomatickej služby.

Lenže prišiel deň, keď si Halt uvedomil, že čas beží stále rýchlejšie. Will, jeho učeň, bol v poslednom ročníku prípravy. O pár mesiacov výcvik dokončí a slávnostne prevezme strieborný dubový list – znak plnohodnotného hraničiara. A to znamenalo, že Will sa odsťahuje z Redmontu, pretože mu pridelia vlastné léno. Halt cítil, že každodenný život, vďaka Willovej prítomnosti pestrý a plný udalostí, bude odrazu ukrutne prázdny. Ako v ňom ten pocit narastal, Halt mimovoľne stále častejšie vyhľadával spoločnosť lady Pauliny.

Paulina si tiež všimla, že Halt čoraz viac potrebuje spoločnosť a lásku. Hraničiarsky život sa prirodzene uberal k osamelosti a hovoriť o ňom sa dalo iba s niekoľkými ľud-

mi. A Paulina ako hlava diplomacie, oboznámená s mnohými tajomstvami léna i kráľovstva, ktorému obaja slúžili, medzi nich patrila. Halt sa v jej spoločnosti dokázal uvoľniť. Mohli preberať pracovné záležitosti a radiť jeden druhému. V minulosti, v čase, keď boli obaja mladší, medzi nimi vlastne niečo bolo – niekto by to mohol nazvať vzájomným porozumením.

Povedané bez obalu, lady Paulina bola do Halta zamilovaná už mnoho rokov. Čakala ticho a trpezlivo a vedela, že jedného dňa ju požiada o ruku.

Takisto vedela, že až k tomu dôjde, bude preňho ako pre mimoriadne plachého a samotárskeho človeka predstava verejného sobáša úplne desivá.

„Kto je toto?“ opýtal sa a ukázal na meno, ktoré nepoznal. „Lady Georgina zo Sandalhurstu? Prečo ju pozývame? Nepoznám ju. Prečo pozývame ľudí, ktorých nepoznáme?“

„Ja ju poznám,“ odpovedala Paulina. Z hlasu jej zaznela istá tvrdosť a Halt ju dobre postrehol. „Je to moja teta. Vlastne, taká stará ježibaba, ale pozvať ju musím.“

„Nikdy predtým si sa o nej nezmienila,“ namietol Halt.

„Samozrejme, nemám ju veľmi rada. Ako som povedala, je to stará ježibaba.“

„Tak prečo ju pozývame?“

„Pozývame ju preto,“ vysvetľovala lady Paulina, „že teta Georgina posledných dvadsať rokov ustavične bedáka nad tým, že som sa nevydala. ‚Úbohá Paulina!‘ sťažuje sa každému, koho stretne. ‚Bude z nej osamelá stará panna! Vydatá za svoju prácu! Nikdy si nenájde manžela, ktorý by sa o ňu postaral!‘ Takúto príležitosť si nemôžem nechať ujst.“

Haltovo obočie sa v zamyslení spojilo. Možno bolo niekoľko vecí, ktoré by mu vadili viac ako niečie výčitky

namierené proti žene, ktorú miloval, ale práve teraz nemohol na žiadnu prísť.

„Súhlasím,“ povedal. „A na hostine ju posadíme k tým najväčším hundrošom.“

„Dobrý nápad,“ poznamenala lady Paulina. Urobila si poznámku na list papiera. „Bude prvou osobou pri stole mrzutcov.“

„Stôl mrzutcov?“ nechápal Halt. „Tento výraz som asi ešte nepočul.“

„Na každej svadbe musí byť stôl mrzutcov, je to veľmi užitočné riešenie,“ vysvetľovala trepezlivo jeho snúbenica. „Zoberieš všetkých nudných, otravných a nadutých ľudí a posadiš ich k sebe. Tak sa všetci nudia navzájom a neotravujú slušných ľudí.“

„Nebolo by jednoduchšie pozvať len tých, ktorých máš rada?“ opýtal sa Halt. „Samozrejme, okrem tety Georginy, pretože na jej pozvanie existuje dobrý dôvod. Ale prečo pozývať iných hundrošov?“

„Je to rodinná udalosť,“ povedala lady Paulina a podľa vlastného uváženia doplnila k stolu mrzutcov druhé a tretie meno. „Musíš pozvať rodinu a každá rodina má svoj prídelený neprijemných ľudí. K plánovaniu svadby to jednoducho patrí.“

Halt sa vo vyrezávanom kresle oprel. Sedel s jednou nohou prehodenou cez operadlo. „Myslel som si, že svadba je radostná udalosť,“ zahundral.

„To je. Ak máš stôl mrzutcov.“ Paulina sa usmiala. Už sa chystala dodať, že Halt má šťastie, keďže nemá rodinu, ktorú by musel pozvať, ale včas sa ovládla. Halt vyše dvadsať rokov nikoho zo svojej rodiny nevidel a ona vycítila, že niekde v hĺbke duše je z toho smutný.

„Ide o to,“ začala hovoriť o niečom inom, „že hneď ako sa na nejakej udalosti zúčastní i kráľ, stáva sa významnejšia. Je nutné pozvať niektorých ďalších ľudí – šľachticov, rytierov a ich dámy, miestnych hodnostárov a podobne. Keby sme ich okradli o príležitosť pobudnúť v prítomnosti kráľovského majestátu, nikdy by nám to neodpustili.“

„Mne by vážne ani trochu nevadilo, keby mi to neodpustili,“ povedal Halt. „Roky sa mi väčšina z nich usilovne vyhýbala.“

Lady Paulina sa predklonila a jemne ho pohladila po ruke.

„Halt, pre niektorých z nich to bude životný okamih. Keď sa to tak vezme, v kráľovstve sa nič nedeje. Vážne by si ich chcel pripraviť o štipku spestrenia a lesku v ich jednotlivých životoch? Ja by som to určite nechcela.“

Halt si s povzdychom uvedomil, že má pravdu. Pochopil aj to, že možno protestuje až príliš. Začínal mať pocit, že vyhládka na veľkú, honosnú svadbu asi nie je pre Paulinu taká nepríjemná ako preňho. Síce to nechápal, ale ak ona chcela práve toto, bol jej to ochotný dať.

„Nie. Máš, pochopiteľne, pravdu.“

„Tak,“ pokračovala, pretože videla, že sa vzdal, a bola mu za to vďačná, „už si si vybral družbu?“

„Samozrejme, Willa,“ odpovedal okamžite.

„Nie Crowleyho? Je to tvoj najstarší priateľ.“ Na rozdiel od Halta si uvedomovala, že pridelenie oficiálnych úloh je chýlostivá záležitosť.

Halt zvrátil čelo. „To je pravda. Lenže Will je výnimočný prípad. Je vlastne skôr ako môj syn.“

„Samozrejme, ale budeme musieť nájsť nejakú úlohu pre Crowleyho.“

„Mohol by viesť nevestu,“ navrhol Halt. Paulina v zamyslení ohrýzala koniec brka.

„Lenže barón Arald asi čaká, že si vyberieme jeho. Hm, to je trápenie.“ Chvíľu premýšľala a potom dospela k rozhodnutiu. „Viesť ma môže Crowley. Arald nás bude oddávať. Je to vyriešené!“ Pripojila ďalšie dve poznámky k narastajúcemu zoznamu.

V Araluene bola svadba svetskou, a nie náboženskou záležitosťou. Obrad zvyčajne vykonal najvyšší predstaviteľ kráľovstva, ktorý sa na svadbe zúčastnil. Halt si odkašľal a zo všetkých síl sa snažil tváriť vážne.

„Ale nevyžaduje protokol,“ namietol s predstieraným zaujatím, „aby to urobil kráľ?“

Paulinine jemné črty sa zamračene stiahli. Uvedomila si, že je to pravda. Halt bol so sebou nadmieru spokojný a nevinný výraz v jeho očiach to potvrdzoval.

„Hrom a peklo!“ ulávila si. Ale nestačilo to, a tak si požičala jeho kliatbu: „Gorlogove zuby!“

Nespokojne bubnovala prstami do stola.

„Správne sa hovorí brada,“ opravil ju mierne Halt.

„Má oboje, ako som počula,“ vyhlásila. Zrazu jej blysla hlavou myšlienka. „Už viem! Požiadame kráľa Dunca, aby sa stal hlavným patrónom udalosti. Tým sa to vyrieši.“

„Čo robí hlavný patrón?“ opýtal sa Halt a lady Paulina nad otázkou pokrčila plecami.

„Nie som si istá. Práve som tú hodnosť vymyslela. Ale Duncan to nezistí. Vyzná sa v protokole takmer rovnako biedne ako ty. Svadba sa bude konať pod jeho záštitou. Nášmu zväzku prepožičia istý... kráľovský lesk. Hm, to je celkom dobré,“ hundrala si pre seba. „Zapíšem si to.“

Urobila to a zaumienila si, že musí kráľovského komorníka presvedčiť, aby s týmto nápadom súhlasil. Lord Anthony bol starý priateľ.

„Tak, kto ešte? Nevynechali sme niekoho?“

„Horác?“ navrhol Halt. Lady okamžite prikývla.

„Urobíme z neho ceremoniára,“ oznámila a rýchlo to zapisovala.

„To je ďalšia hodnosť, ktorú si práve vymyslela?“ opýtal sa Halt a lady dotknuto vzhliadla.

„Samozrejme, že nie. Ten existuje. Veď to poznáš: Ste zo strany nevesty? Zo strany ženícha? Posadte sa vľavo. Posadte sa vpravo. Ceremoniár.“

Halt sa zamračil. „Stále mám dojem, že na niekoho zabúdame...“

Paulina sa pleskla dlaňou do čela. „Gilan!“ vyhrkla. „Strašne by sa ho dotklo, keby sme mu nepridelili žiadnu úlohu.“

Halt nespokojne mľaskol. Mala pravdu. Gilan bol vysoký, veselý, čestný – a Haltov bývalý učeň.

„Môžem mať dvoch družbov?“ zaujímal sa.

„Nie. Ale môžeš mať mládencov. Dobrý nápad! To znamená, že ja si budem musieť zaobstarať ďalšiu družičku. Chcela som vziať Alyss.“

„No,“ vyhlásil Halt s radosťou, že v tomto ju prekoná, „to by bolo niečo pre Kasandru.“

Prekvapilo ho, keď uvidel, že Pauline po tvári preletel mierny záblesk nevôle. Dobre odhadla, že Alyss, jej pomocníčku, by vôbec nenadchlo, keby s ňou a s Willom bola pri svadobnom stole princezná Kasandra. Bolo by lepšie, keby sa v ten večer zdržiavala ďalej, pri stole hlavného kráľovského patróna.

„Nieee,“ pretiahla nesúhlas. „To si nemôžeme dovoliť. Ako princezná by odvádzała pozornosť od nevesty.“

„Hm, tak to si rozhodne dovoliť nemôžeme!“ súhlasil Halt.

„Možno mladá Jenny, ak sa Chubb bez nej zaobíde. Napokon, vyrastala spolu s Alyss a Willom.“ Vytiahla nový list papiera a zapísala si ďalšiu poznámku. Zoznam sa rozrastal. Bude treba toho toľko zariadiť. Vtom si na niečo spomenula. Bez toho, aby zdvihla oči, povedala: „Necháš sa ostrihať, však?“

Halt si znova prstami pričesal vlasy. Sú trocha dlhé, pomyslel si.

„Urobím to sám,“ vyhlásil a ruka mu samovoľne sklzla k rukoväti saxonského noža. Teraz Paulina zdvihla oči od písania.

„Necháš sa ostrihať,“ povedala a Halt si uvedomil, že určité slobody, ktoré po roky považoval za samozrejme, mu už nebudú patriť.

„Nechám sa ostrihať,“ pristal.

Štyri

„**Z**vinúť plachtu,“ rozhodol Erak, skandijský oberjarl a kapitán lode Vlčí vietor. Svengal a skupinka námorníkov, ktorá obsluhovala plachtu, už stála v pohotovosti pri sťažni. Na Erakov rozkaz uvoľnili laná držiace mohutné rahno a plachtu, do ktorej sa opieral pobrežný vietor, začali spúšťať na palubu. Veľká štvorcová plachta prudko sklzla dolu a traja muži ju rezko a presne poskladali, aby ju mohli uložiť do prednej plachtovej komory.

Samotné rahno stiahli dolu zo sťažňa a opatrne, aby zbytočne nenarážalo a neklapalo, ho položili do úložného priestoru pozdĺž zvýšeného debnenia medzi dvojitými radmi veslárskych lavíc. Skandijci sa pri podobnej činnosti málokedy snažili narobiť čo najmenej hluku. Lenže dnes neboli v zvyčajnej situácii. Chystali sa na nájazd.

Zvyšok cesty prečkali v tichosti na lodi, Erak stočil provu k prístavu a plával pozdĺž nízkeho pobrežia Aridy, vzdialenej, čoby kameňom dohodil.

„Veslá,“ zavelil stále rovnako ticho. Potom dodal: „A pre živého Toraka, robte to potichu.“

Blyslo mu hlavou, že jednou z užitočných vecí na skandijskom náboženstve je veľký počet bohov, bôžikov a menších démonov, ktorých sa človek môže dovolávať, keď potrebuje zdôrazniť rozkaz. Posádka statných veslárov vytiahla s takmer prehnanou opatrnosťou veslá a založila ich do vidlíc rozmiestnených na oboch bokoch lode. Neozvalo sa pritom viac ako niekoľko slabých cvaknutí a dutých ťuknutí, ale Erak aj tak zatínal zuby. Hoci bola táto časť aridského pobrežia zvyčajne opustená, vždy sa mohlo stať, že nejaký osamelý pastier alebo jazdec niečo začuje a pustí do obehu správu, že pred úsvitom sa smerom k mestu Al Šaba ticho kľže skandijská vlčia loď.

Erak vedel, že je nebezpečné plaviť sa tak blízko pobrežia. Ale z dvoch nebezpečenstiev bolo toto to menšie. Celú noc vytrvalo udržiavali juhovýchodný smer, neúnavne poháňaní severným vetrom, ktorý vial v tomto ročnom období smerom k pobrežiu. Nesený iba vetrom pri pobreží vplával Vlčí vietor do rozľahlej zátoky, ktorá bola zarezaná do línie pobrežia. Na východnom konci zátoky, na vyvýšenom výbežku, stálo mesto Al Šaba. Erak vedel, že keď nechá loď v zátoke a k mestu sa priblíži od vnútrozemia, bude ho odzadu chrániť temný pás pevniny. A až bude vychádzať slnko, čo nastane onedlho, loď bude stále skrytá v tme, zatiaľ čo výbežok pevniny a mesto budú ožiarené. Mohol loď obrátiť k Al Šabe ešte na mori a vyhnúť sa tak nebezpečenstvu, že ich zazrie niekto z pobrežia. Lenže tým by sa zvýšilo riziko, že ich uvidí niekto zo samotného mesta. Na pozadí oceľovosivej morskej hladiny by sa aj v noci Vlčí vietor javil ako temnejší tieň. A čím by

boli k mestu bližšie, tým skôr by hrozilo, že ich niekto odhalí.

Nie, takto to bolo istejšie. Stiahnuť plachtu a pomaly plávať v blízkosti pobrežia, skrytí v temnej mase pevniny.

Zaplašil myšlienky, ktoré ho rozptyľovali. Nebol zvyknutý správať sa v takejto chvíli nesústredene.

„Pripraviť veslá,“ zašepkal. Veslárske lavice si odovzdávali príkaz. Dva rady veslárov viseli očami na Erakovi. Zdvihol ruku, potom ju spustil a veslá sa ponorili do vody, aby pozvoľna poháňali Vlčí vietor k cieľu. Erak cítil, ako mu páka kormidla oživa pod rukami, a štíhle plavidlo sa začalo kĺzať po vode. Vlnky bublavo špliechali do dubových bokov a prova s jemným špliechaním prerezávala svetielkujúcu spenenú čiernu vodu.

Je skvelé, že sa opäť môžem zúčastniť na nájazde, pomyslel si spokojne Erak.

Život oberjarla mal svoje pôvaby, to musel uznať. Bolo príjemné dostávať päťtinu podielu z každej koristi, ktorú privážala flotila lodí do Hallasholmu. Lenže Erak sa narodil, aby bol morským vlkom, a nie vyberačom daní a úradníkom. Tých niekoľko rokov vysedávania v hallasholmskej veľkej dvorane a preberania príjmov a výdavkov s hilfmannom Borsom ho otrávil a potreboval rozptýlenie. Zatiaľ čo jeho predchodca Ragnak sa na dane uvalené na lodných kapitánov i roľníkov pozeral s neskrývanou a nenásytnou chamtivosťou, Erak sa pri hromadení peňazí v truhlách cítil trochu nesvoj. Ako vlčíemu kapitánovi mu boli vždy milší tí, ktorí sa plateniu daní snažili vyhnúť, než oberjarl s hilfmannom s orlím zrakom, ktorí dane vyberali.

Nakoniec haldu zvitkov, daňových odhadov, hlásení, číselných záznamov o zbere, podrobných súpisov tovaru

a koristi, ktorú jeho jarlovia získali, hodil Borsovi do náručia a oznámil mu, že znova vyráža na nájazd.

„Len jeden posledný nájazd,“ sľuboval rozhorčenému hilfmannovi. „Ak budem ešte chvíľku sedieť za týmto stolom, načisto sa zbláznim. Potrebujem ísť späť na more.“

Borsa mu zdráhavo dal za pravdu. Sám nikdy nebol žiadny bojovník. Bol úradník a svoju prácu zastával veľmi dobre. Nikdy nepochopil, prečo si tí veľkí, divoko vyzerajúci námorní kapitáni, ktorých pravidelne zvolili za oberjarlov, neosvojili jeho vášeň pre svet čísel a pre pátranie po nezdanených príjmoch. Ale vedel, že sú jednoducho takí. I Ragnak na začiatku vlády pokračoval v občasných nájazdoch. Až neskôr, keď zlenivel a do istej miery podľahol hrabivosti, sa mu zapáčilo ostávať v Hallasholme a ustavične prepočítavať svoje bohatstvo.

Erak hneď poslal po Svengala, svojho bývalého zástupcu, ktorému predtým zveril kormidlo Vlčieho vetra, a oznámil mu, že opäť preberá velenie a vypraví sa ešte na jeden nájazd.

Niekomu by vyhliadka, že opäť bude len prvým dôstojníkom, možno nebola po chuti. Ale Svengal sa radoval, že Erak sa vracia späť ako jeho veliteľ. Boli dobrí priatelia a Svengal vedel, že Erak je omnoho lepší moreplavec.

A tak sa ocitli tu, pri pobreží Aridy, a blížili sa k malému obchodnému mestu – Al Šaba.

Al Šaba bola jedno z miest, ktoré lodiam plávajúcim v Stálom mori poskytovali zásoby, výstroj, drevo, laná a povrazy. Bola celkom nezaujímavá, stála na výbežku nad okrajom mora a na severnej strane mala prístav, ku ktorému sa zostupovalo po stupňoch. V tomto ročnom období mierilo do Stáleho mora čoraz väčšie množstvo lodí z obchod-

ných flotíl. Privážali tovar z ostrovov na juhozápade Neko-
nečného oceána.

Keď priplávali, zastavili sa v Al Šabe alebo v niektorom z podobných miest, aby doplnili zásoby vody, potravín a palivového dreva a opravili škody spôsobené morskými búrkami.

Keď z prístavu odplávali, nechávali za sebou úžasnú zmes zlatých mincí a prútov, ktorými zaplatili účty. Z času na čas, na základe tajnej správy, prichádzala z vnútrozemského sídelného mesta Mararoka ozbrojená karavána, vybrala od prístavov zlato a odviezla ho do emrikírových podzemných pokladníc.

Erak vedel, že prvá tohtoročná karavána príde do dvoch týždňov. Časový plán bol z pochopiteľných dôvodov prísne stráženým tajomstvom. Nebezpečenstvo prepadnutia sa znížilo, keď prípadní útočníci nevedeli, či už poklad odviezli, alebo nie. Žiadny pirát by nedal do stávky svoj život len pre nádej, že v mestskej pokladnici sa zlato už možno nachádza. Utajenie a neistota boli najlepšou obranou Al Šaby hlavne preto, že jedinou ďalšou možnosťou by bolo, aby sa v meste celoročne zdržiavala veľká a drahá vojenská posádka.

Lenže tajomstvá sa dajú vyraziť a Erak pred týždňom zaplatil jednému špiclovi na pobreží, asi päťdesiat míľ južnejšie, štyridsať rílov striebra, aby získal časový plán výberov. Z neho sa dozvedel, že zatiaľ čo z ostatných prístavov už bohatstvo vyzdvihli, truhlice Al Šaby sú stále lákavo plné a ešte také nejaký čas zostanú.

V meste bola malá stála posádka, nie viac ako štyridsať mužov. Štyridsať ospalých, telnatých, pohodlných aridských občanov, ktorí najmenej dvadsať rokov proti nikomu nebo-

jovali, a tí asi nebudú klásť veľký odpor tridsiatim kričiacim, hrozivým, krvilačným, po zlate bažiacim Skandijcom, ktorí sa priženú do prístavu ako svorka pekelných psov.

Erak sa sústredene díval do tmy pred sebou a uvidel piesčité pobrežie pri päte výbežku, ktoré sa javilo ako svetlá škvrna. Vysoko nad ním sa pozvoľna objavovali aj biele mestské domy. Všimol si, že nikde nie sú svetlá. Žiadne strážne ohne alebo len pochodne, ktoré by ožarovali, kadiaľ hliadky chodia na obchôdzku. Pokrčil plecami. Celkom dobrý nápad, pomyslel si. Horiaca pochodňa môže hliadke dodať pocit bezpečia, ale zhoršuje videnie v tme a takmer znemožňuje uzrieť čokoľvek, čo sa nachádza mimo okruhu ožiareného pochodňou.

Znova si uvedomil, aké múdre bolo jeho rozhodnutie plaviť sa so stiahnutou plachtou pozdĺž pobrežia.

Teraz k nemu doľahol jemný zvuk vln špliechajúcich o breh. O príboji sa hovoriť nedalo, boli to len malé vlnky, ktoré sa prevaľovali jedna cez druhú. Mierne pootočil kormidlom a šikmo namieril loď smerom k piesčitému pobrežiu. Zdvihol druhú ruku dlaňou hore, bolo to vopred dohovorené znamenie. Šestnásť párov vesiel sa vynorilo z vody. Občas sa ozval vzdych, keď ich veslári s námahou zdvíhali a potom opatrne spúšťali a ukladali pozdĺž lavíc. Jedno či dve nahlas zarachotili a ticho v okolí akoby ten hluk ešte znásobilo. Erak zabodol pohľad do neopatrných veslárov. S nimi si to vybaví potom, až sa už nebude musieť krotiť.

Spredu zaznelo zaškrípanie a Erak ucítil v nohách chvenie, keď sa prova dostala na piesok. Na kraji provy boli pripravení štyria muži, aby vyskočili do plytkej vody a loď zabezpečili.

„Len pomaly s tými lanami!“ chrapľavo zašepkal Svengal.

Námorníci, ktorí by inak bezstarostne zoskočili do plytkej vody, sa v poslednej chvíli spamätali a opatrne sa zomkli po boku lode. Uchopili dve laná z provy a rozbehli sa po pobreží. Piesok im vŕzgol pod nohami, keď vyťahovali loď ďalej na súš.

Viazacie laná zabezpečili v piesku hákovými kotvami a potom sa s rukami na bojových sekerách otočili do vnútrozemia a pátrali po známkach nebezpečenstva.

Erak sústredene sledoval mesto hore. Zatiaľ sa neozval žiadny poplach, po hliadkach nebolo ani pamiatky. Vápnom obielené domy vyzerali v rannom šere takmer ako príznaky, ktoré sa ticho rysovali nad vlčou loďou.

Z provy sa teraz spustili ďalší muži. Ostatní spoza veslárskych lavíc opatrne vyťahovali štíty a bojové sekery a podávali ich dolu svojim druhom, ktorí ich veľmi starostlivo brali do rúk a ukladali na hromadu na breh nad čiaru prílivu. Štíty, ktoré viseli pozdĺž vonkajšej strany lode, zakrývalo tmavé plátno, aby neboli nápadné. Námorníci plátno sňali, rozobrali si zbroj a čakali pripravení pri kapitánovi.

Erak podal svoj štít a sekeru jednému z mužov, ktorí už stáli v plytkej vode, a potom sa tiež spustil z lode. Zavesil sa za ruky, potom ich uvoľnil. K mokrému piesku mu zvyšoval len asi palec. Vzal si od námorníka štít a sekeru a prešiel k miestu, kde čakala zoradená tridsiatka mužov z prepadového oddielu. Štyria, ktorí vystúpili ako prví a vliekli laná, zostali pri lodi.

Erak pocítil záchvev vzrušenia a musel sa pousmiať. Mal radosť, že je zasa na výprave.

„Nezabudnite,“ nabádal oddiel nájazdníkov, „musíte byť čo najtichšie. Dávajte pozor, kam stúpate. Nechcem, aby ste zakopli a s rámusom sa skotúľali z kopca. Potrebu-

jeme sa dostať čo najbližšie, skôr ako nás zbadajú. Vyzerá to tak, že s kvapkou šťastia budeme v meste skôr, než niekto spustí poplach.“

Odmlčal sa a obzeral si hrozivé bradaté tváre pred sebou. Odpovedalo mu niekoľko kývnutí. Potom pokračoval.

„Ale ak nás zazrú, je v stávke všetko. Začnite ziapať ako šialení a vrhnite sa na nich. Nech si myslia, že pritiahla celá armáda.“

Vedel, že keď ospalá hliadka začuje rev hordy útočníkov, môže zdrevenieť od strachu. Niekedy sa tiež stalo, že hliadka opustila svoje stanovište a vydesene utiekla do noci.

Obzrel sa okolo. Od úpätia kopca sa smerom k tichému spiacemu mestu klukatil hrboľatý chodník. Hlavou sekery naň ukázal.

„Tadiaľto sa dostaneme hore,“ povedal. Potom si zavesil štít na ľavé plece a vydal osvedčený povel, ktorým skandijský vodca volá do útoku.

„Chlapi, za mnou.“

Päť

Thodník bol úzky, kostrbatý a prudko stúpал. Ale Skandijci boli napriek mohutným telám v dokonalej kondícii a rázne postupovali za svojím vodcom. Občas niekto zadychčal od námahy a tu a tam sa niekomu pod nohami uvoľnil kamienok a so šramotom sa skotúľal zo svahu.

Celkovo však tridsať nájazdníkov, ktorí klusali hore po cestičke k Al Šabe, urobilo málo hluku.

Človek musí vedieť, kedy zľaviť, pomyslel si Erak. Opäť sa rozhodol podstúpiť menšie z dvoch rizík a priblížiť sa okľukou pozdĺž pobrežia, takže teraz musel nejako skĺbiť rýchlosť a nenápadnosť. Čím dlhšie by im to trvalo k cieľu, tým väčšie by bolo nebezpečenstvo, že ich odhalia. Boj by bol potom omnoho tvrdsí. A zároveň platilo, že keby sa hrnuli hore príliš rýchlo, hrozilo by, že ich niekto začuje.

Takže za daných okolností bola najlepšia zlatá stredná cesta a Skandijci udržovali rovnomerný klus.

Topánky z tulenej kože ticho dupali po piesku a kamení. Narobili síce viac rámusu, než by sa Erakovi páčilo, ale

usúdil, že keby na vrchole útesu niekto aj bol, pravdepodobne by ich nepočul.

Nepríjemná chvíľka prišla, keď muž, ktorý klusal hneď za Erakom, urobil chybný krok, zatackal sa na strmom zraze, ktorý sa zvažoval prudko k moru, a zúfalo rozhodil rukami. Sekeru mal našťastie zavesenú v pútku za pásom, inak by pri tom balansovaní mohol niekoho z kamarátov skrútiť o hlavu.

Námorník mimovoľne vykrikol a potkynajúce sa nohy uvoľnili spŕšku kamienkov, ktoré sa s rachotom rútili dolu zrázom. V okamihu, keď sa už-už zdalo, že muž sa skotúľa za nimi, zovrel golier jeho ovčej kazajky železný stisk a on ucítil, ako ho oberjarl ťahá naspäť na chodník.

„Bohovia na nebi! Ďakujem, veliteľ...“ spustil. Ale veľká tlapa mu zapchala ústa a pretrhla reč. Erak mu takmer vrazil nos do tváre a ohromne ním zatriasol.

„Buď ticho, Axel!“ zašepkal zúrivo. „Ak si chceš zlomiť väz, tak to urob potichu, lebo inak to urobím ja za teba.“

Axel bol ozrutný veslár. Medzi členmi posádky vlčej lo-de veslári nepatrili k tým najbystrejším a Axel už chcel Erakovi oznámiť, že nemá zmysel zlomiť mu väz druhýkrát. To je proti zdravému rozumu.

Potom mu ale prišlo na um ešte niečo. Vedel, že keď je oberjarl rozzúrený, nespolieha sa na rozum, ale na riešenie sporov päšťami. A hoci bol Axel urastený, rozhodne sa nechcel dostať do sporu s Erakom.

„Prepáč, veliteľ. Ja len...“ zahundral a Erak ním znova zatrepal.

„Mlč už!“ zasyčal. Potom pustil Axlov golier a vrhol ustaraný pohľad smerom k vrcholu útesu. Čakal, či sa objaví nejaký náznak, že veslárov lomoz a hurhaj niekto počul.

Celý oddiel bojovníkov chvíľu ticho vyčkával. Keď sa im nad hlavami nestrhol žiadny poplach, všeobecné napätie sa uvoľnilo.

Erak ukázal hore, opäť sa ujal vedenia a vytrvalo klusal do prudkého kopca. Tesne pred vrcholom dal mužom znamenie, aby sa zastavili, a pokynul Svengalovi, nech ho nasleduje. Potom sa prikrčil a posledný úsek k hrebeňu prebehol v podrepe. Opatrne naťahoval krk dopredu. Svengal sa držal asi krok za Erakom a presne napodobňoval jeho pohyby. Dvaja veľkí Skandijci kľáčali bok po boku a hodnotili situáciu.

Od Al Šaby ich delilo asi päťdesiat krokov voľného priestranstva. Mesto obklopovali nízke hradby, ktoré boli vysoké asi šesť stôp. A aj keby boli strážené hliadkami, nepredstavovali by pre Skandijcov vážnu prekážku. V lezení po takýchto múroch boli skúsení. Dvaja muži sa proti sebe postavili pri päte múra a v úrovni pásu spoločne držali násadu starého vesla. Ostatní členovia oddielu sa jeden po druhom rozbiehali a hneď ako naskočili na násadu, tí dvaja, čo ju držali, ho nadvihli a on sa preniesol cez múr. Správne načasovanie si vyžadovalo cvik, ale práve túto zručnosť všetci Skandijci nacvičovali už od detstva.

Toho rána to však nebolo treba. Na hradbách Erak nevidel žiadne hliadky, zato však neďaleko zbadal klenutú bránu. Bola otvorená a nestrážená.

„To je hračka,“ zaškeril sa Svengal.

Jeho kapitán sa zamračil. „Práve to som si myslel,“ povedal. „Kde je stráž? Kde sú hliadky na pozorovateľni?“

Svengal pokrčil plecami. Aj keď tu žiadne hliadky neboli, obaja stále hovorili potichu, hlasom sotva silnejším ako šepot.

„Veliteľ, nachytali sme ich s otvorenými zadnými vrátkami,“ povedal. „Ak je tu nejaká stráž, asi bude na druhej strane mesta, smerom k moru. Útok by pravdepodobnejšie očakávali odtiaľ.“

Erak si nedôverčivo mädlil bradu. „Možno,“ pripustil. „Počkaj tu, ja sa pozriem zblízka.“

Zdvihol sa do podrepu a presunul sa cez otvorené priestranstvo k múru. Každú chvíľu očakával výzvu na zastavenie. Výkrik. Alebo zvonenie na poplach. Lenže Al Šaba ostávala tichá. Erak sa dostal k stene a sunul sa pozdĺž nej k otvorenej bráne. Jedným plynulým, ale ráznym pohybom vytiahol z pútku na opasku veľkú bojovú sekeru a poťažkal ju v pravej ruke. Potom s vrtkosťou, ktorá bola u niekoho takého mohutného pozoruhodná, preskočil otvorenou bránou s pripravenou sekerou a so zdvihnutým štítom, aby si chránil ľavý bok. Rýchlo sa obzrel vpravo a potom vľavo.

Nič.

Smerom nadol viedla úzka ulička bielych domov s rovnými strechami. Vo vápennej omietke sa černelo niekoľko štvorcových okien. Dvere boli pevne zatvorené. Nič sa nehýbalo. Nikto sa nezobudil. Al Šaba vyzerala opustene.

Erak niekoľko chvíľ váhal. Niečo sa mu nepozdávalo. Mala by tu byť hliadka. Aspoň jeden muž, ktorý by strážil hradby. To nebolo v poriadku. Potom pokrčil plecami. Možno mal Svengal pravdu a aridská stráž sa sústredila na more. Všetky hliadky možno napínali zrak a snažili sa zistiť, či sa k prístavu neblíži nejaká loď. Alebo boli obyvatelia Al Šaby len bezstarostní. Od posledného nájazdu skandijskej lode uplynulo viac ako dvadsať rokov. Utajovanie času, kedy príde karavána vyberačov daní, poskytovalo pobrežným mestám bezpečie. Erak mohol uskutočniť ten-

to nájazd len vďaka tomu, že šťastnou náhodou získal časový plán.

Potriasol hlavou. Možno sa plašil zbytočne. Možnože leňošenie v Hallasholme z neho začínalo robiť poľakanú tetku. Odrazu sa rozhodol, vrátil sa k bráne a dal Svengalovi a ostatným znamenie, aby ho nasledovali do mesta.

Tichý dupot tuleních topánok po piesčitej pôde nevyvolal v meste žiadnu odozvu. Svengal sa spýtavo pozrel na svojho vodcu.

„Kam teraz, veliteľ?“

Erak ukázal sekerou. „Do stredu mesta. Pôjdeme touto ulicou. Zdá sa, že vedie správnym smerom. Sekery majte pripravené a oči otvorené.“

Opäť sa ujal vedenia a oddiel bojovníkov ho v dvojstupe nasledoval. Cestou sa ostražito obzerali po tichých domoch. Z času na čas sa posledná dvojica mužov otočila a rozhliadla, aby sa ubezpečila, že za nimi nejdú nepriateľskí vojaci. Zároveň pohľadom pátrala po prípadných nepriateľoch na plochých strechách domov po oboch stranách ulice. Ale nebolo nič vidieť.

Ulička sa vinula do stredu mesta a nakoniec vyústila na malom námestí, kde sa Skandijci ocitli pred väčšou stavbou, ktorá zaberala celú jednu jeho stranu. Erak usúdil, že je to sídlo vládcu mesta. V pamäti pátral po názve takejto budovy. Chadíf, spomenul si. Niečo ako mestská radnica alebo berný úrad v iných mestách.

Na námestie ústilo pol tučta úzkych ulíc. Domy na ďalších troch stranách, pravdepodobne obchody, jedálne a hostince, mali vzdušné verandy, ktoré na poludnie poskytovali vítanú ochranu pred sálajúcim slnkom. Pri tejto myšlienke sa Erak pozrel na východ, kde sa už obloha sfarbo-

vala ružovými prúžkami. Predná časť chadífu, obrátená k námestiu, bola tiež tienistá. Budova bola jedinou poschodovou stavbou na dohľad. Rovnako ako ostatné domy však mala rovnú strechu ukrytú za ozdobným cimburím, ktoré budove dodávalo dojem výsadebného postavenia.

Uprostred námestia stála malá fontána. V nádržke bolo plno vody, ale zariadenie, ktoré vodu chrlilo, nepracovalo.

Erak vykročil na námestie. Jeho muži ho nasledovali. Hneď ako vyšli z úzkej uličky, zoradili sa do zovretejšieho útvaru na čele s oberjarlom, Svengalom a Axlom. Presúvali sa po námestí k poschodovému domu a niektorí z nich cvične pohojdávali sekerami. Mesto bolo stále tiché. V pribúdajúcom svetle sa za postavami Skandijcov tvorili čudne predĺžené tieň. Erak vystúpil k mramorovému krytému vchodu pri veľkých dvojkřídlových vrátach chadífu. Chvíľu si ich pozorne prezeral. Pevné, pomyslel si. Tvrdé drevo s mosadzným kovaním a dobrý, odolný zámok. Skandijci však pri sebe nosili svoje vlastné kľúče k dverám, ako boli tieto, a Erak pokynul dvom svalnatým veslárom, nech pristúpia bližšie.

„Sekery,“ povedal a ukázal na dvere. Obaja muži sa usmiali od ucha k uchu. Jeden z nich sekeru na chvíľu odložil, napľul si do dlaní a potom ju uchopil oboma rukami. Erak odstúpil, aby mal veslár dosť miesta a mohol sa proti zámke dôkladne rozohnať.

„Okamžite prestaň!“

Rozkaz sa britko rozľahol námestím a Skandijci sa prekvapene otočili. Z jednej z bočných uličiek, ktoré smerovali von z mesta, vyšla postava. Niekoľko bojovníkov si uľavilo kliatbou. Erak prižmúril oči a žalúdok sa mu zovrel. Všetko to šlo veľmi ľahko, blysla mu hlavou myšlienka.

Muž, ktorý sa objavil, bol vysoký, štíhly a vyobliekaný, ako bolo u aridských bojovníkov zvykom. Cez splývavú bielu halenu a nohavice, nepochybne z jemného plátna, mal kožené, kovom obité brnenie. Na boku mu visel dlhý zakrivený meč a na paži mal okrúhly kovový štít – pravdepodobne mosadzný. Štít, ako si Erak všimol, mal uprostred ostrý hrot. Bol zároveň útočnou i obrannou zbraňou. Jednoduchá špicatá prilba, taktiež s bodcom, sedela na zvinutej jemnej látke, ktorú mal muž omotanú okolo hlavy. Erak usudzoval, že slúži na to, aby sa kov, rozpálený v horúcom poludňajšom slnku, nedotýkal priamo pokožky.

Prilba bola starostlivo naleštená a visel z nej lesklý strieborný krúžkový závoj, ktorý chránil tvár a zátylok. Spolu s nablýskanou kovovou zbrojou bola dostatočným dôkazom, že prichádzajúci je vysoký dôstojník.

Sledovali, ako dva rady vojakov, oblečených podobne, ak nie rovnako nákladne, rýchlo vyklusali z bočnej uličky a rozostúpili sa po oboch stranách vedľa veliteľa. Erak odhadoval, že ich je najmenej štyridsať. Keď sa aridskí vojaci objavili, Erakovi muži sa znepokojili.

„Ani sa nehnite,“ zavrčal na nich. Kútikom úst precedil k Svengalovi: „Sú v presile.“

„Nie vo veľkej,“ odporoval Svengal. Aj on protivníkov spočítal. „Naši chlapi si s tamtými slečinkami poradia raz-dva.“

Na rozdiel od Eraka sa nenamáhal hovoriť potichu a jeho hlas doľahol cez námestie až k aridskému dôstojníkovi. Videli, ako sa na úzkej fúzatej tvári objavila puklina úsmevu, keď počul Svengalovu poznámku. Zdvihol k perám striebornú píšťalku a raz zapískal.

Skandijci začuli zvuky pripomínajúce drhnutie dreva o kameň a videli, ako všetkých šesť uličiek, ktoré viedli na

námestie, okamžite uzavreli ťažké drevené zátarasы pritia-
hnuté od stien domov.

„Tie som si nevšimol,“ povedal Erak ticho Svengalovi. Okolo jednej zo zátaras určite prešli pri vstupe na námestie, lenže Erak mal plnú hlavu iných vecí a jej význam si neuvedomil.

„Zdá sa, že ste v pasci,“ vyhlásil Aridān.

Erak sa zatváril seabavedomejšie a zdvihol štít do obrannej polohy. Jeho bojovníci ho napodobnili. „Aj vy,“ vyhlásil.

Druhý muž sa opäť zasmial. Biele zuby pôsobili na hne-
dastej fúzatej tvári veľmi nápadne.

„Aha,“ povedal. „A koľko máte so sebou lukostrelcov?“

K ústam zdvihol malú striebornú písťalku a raz dlho a prenikavo zapískal. Zhora bolo počuť rýchle kroky, a keď sa Erak pozrel, strechy domov na troch stranách, ktoré smerovali do námestia, naraz ožili lukostrelcami. Vôbec nepochyboval, že ďalší stoja aj na plochej streche chadífú.

Aj bez počítania vedel, že je to takmer stovka mužov. Všetci boli vyzbrojení krátkym zakriveným lukom a šípy zo všetkých natiiahnutých lukov mierili na vzdorovitých Skandijcov.

Erak po nich zachmúrene prešiel pohľadom. Ich luky mali krátky dostrel. Na bojovom poli by na ne nedbal. Lenže tu, na uzavretom námestí, boli smrteľne nebezpečné.

„Nikto nech sa ani nehne,“ prikázal ticho. Jeden neopatr-
ný pohyb by mohol mať za následok salvu šípov vyslanú proti nim.

Axel vedľa neho ticho a bezmocne vrčal. Nepáčila sa mu hrozba stovky namierených šípov a bojovná krv v ňom vre-
la. Inštinkt velil vyraziť a s niekým si to rozdať.

„Veliteľ, všetkých nás dostať nemôžu,“ povedal. „Podá-
me si aspoň tu toho krásavca.“

Vysoký Aridaň sa pri tých slovách usmial a ruka mu nenútene sklzála k rukoväti zakriveného meča pri boku. Erak poznal vojaka na prvý pohľad a mal pocit, že napriek celej tej nablýskanej nádhere je tento muž pravý bojovník.

„Mlč, Axel,“ povedal tohto rána nie po prvý raz. Aridaň postúpil o krok dopredu. Zdvihol zrak k mužom na strechách a rukou dal znamenie. Lukostrelci uvoľnili napnuté luky, hoci, ako si Erak všimol, šípy nechali vložené a pripravené.

„Netreba, aby sme spolu bojovali,“ povedal dôstojník. Hlas mal hlboký a príjemný. Hovoril mierne, nevyhrážal sa. „Nás zaujíma len jeden z vás. Vydajte nám ho a ostatní môžu slobodne odísť.“

„A kto má byť ten jeden muž?“ opýtal sa Erak, aj keď dopredu tušil, ako bude znieť odpoveď.

„Erak. Ten, ktorému sa hovorí oberjarl,“ odpovedal Aridaň.

Axel bez rozmyslu vykročil vpred a výhražne zdvihol sekeru.

„Než ho dostanete, najskôr sa budete musieť porátať s nami ostatnými!“ zvolal vzdorovito. Erak si zhlboka povzdychol a trpkopotriasol hlavou.

„Dobrá práca, Axel,“ povedal. „Práve si im oznámil, že som tu.“

Šesť

Na túto svadbu, pomyslel si barón Arald s pocitom hlbokého uspokojenia a pýchy, sa nepochybne bude spomínať ako na svadbu roka. Možno aj desaťročia.

Už teraz mala všetky znaky omračujúceho úspechu. Stôl mrzutcov bol zdarne obsadený skupinkou ôsmich osôb, ktoré práve súperili, kto bude najnudnejší, najnadutejší a najotravnejší. Pri letmom pohľade na nich ostatní hostia ticho ďakovali, že nemusia sedieť pohromade s takými príšernými ľuďmi.

Došlo aj na zvyčajný plačlivý výstup sprevádzaný hlasnými výčitkami. Dievča jedného z mladých bojovníkov z bojovej školy sira Rodneyho pristihlo svojho chlapca, ako sa v tmavej chodbe bozkáva s inou. Bez toho by sa žiadna svadobná hostina neobišla, pomyslel si Arald. Spokojne vzdychol, keď si prezeral malebný obraz zrkadlovej siene redmontského hradu. Za stolmi sedeli skvostne oblečené páry a učni majstra Chubba pobiehali po sále a roznášali mnoho najrôznejších dobrôt: pečené mäso a hydinu, dy-

miace misy zeleniny, korenené lahôdky, úžasné umelecké výtvary z takého ľahučkého cesta, až sa rozplývalo v ústach. A to ešte majú prísť nákypy a ovocie, pomyslel si s nesmier- nym potešením.

Svadobný obrad bol dokonalý, uvažoval, a to v nemalej miere aj vďaka jeho výkonu v úlohe oddávajúceho. Mal po- cit, že keď k šťastnému páru prednášal svadobnú reč, jeho sýty a patetický hlas dodal celému obradu presne tú pravú dôstojnosť.

Ako sa od ostrieľaného rečníka ako on dalo čakať, odľah- čil situáciu veľmi vtipnou poznámkou o tajnej vášni pla- núcej medzi Haltom a lady Paulinou počas uplynulých dvadsiatich rokov, vášni, ktorú si podľa všetkého nikto s vý- nimkou práve baróna Aralda nevšimol. Vtip spočíval v tom, že napriek častej hraničiarovej neprítomnosti bola láska la- dy Pauliny večne zelená ako hraničiarsky plášť.

Po vtipnom výroku sa odmlčal, aby publikum malo čas zasmiať sa. Keď sa nikto nezasmial, trochu ho to sklamalo. Povedal si, že jeho humor je pre mnoho ľudí asi priveľmi jemný.

Paulina bola, samozrejme, veľmi spanilá nevesta.

Ženským pôvabom a vkusom sa jej v kráľovstve nikto nemohol rovnať. Keď v sprievode mladučkej Allys a Jenny prechádzala stredom redmontskej audienčnej siene, všet- kým zhromaždeným sa zatajil dych a zaznelo tiché zborové „ááách“.

Nevesta bola v bielom, v citlivej obmene slušivej rov- nošaty diplomatického zboru, ktorú obvykle nosila. Jedno- duchosť, pomyslel si barón, je kľúčom k dobrému oblieka- niu. Pohľadom skĺzol na svoj fialový kabátec, ktorý zdobili žiarivé modré a zlaté kosoštvorce lemované striebornými

čipkami, a na chvíľu zapochyboval, či nie je vyfinteny až príliš. Potom tú myšlienku zahnal. Uraštená mužná postava trochu zdobenejší štýl znesie, usúdil.

Ale Paulina bola skutočne úchvatná. S dohora vyčesanými striebornoplavými vlasmi a jednoduchým zlatým náhrdelníkom okolo krku sa niesla stredom siene ako skutočná bohyňa. Jej sprievod bol takisto okúzľujúci. Allyss, rovnako vysoká a decentná, bola oblečená podobne ako jej veliteľka, avšak v bledomodrej farbe. Plavé vlasy jej prirodzene splývali na pleciah. Malá Jenny, druhá družička, síce nemohla s druhými dvoma ženami súperiť výškou ani vkusom, ale mala svoj jedinečný pôvab. Zdalo sa, že malá baculatá, vždy rozosmiata postava sa strednou uličkou, ktorou sa tie dve plavne niesli, skôr hrnie. Arald si pomyslel, že Jenny do priebehu každej udalosti vnáša prirodzenú neviazanosť a bujarosť. Žlté šaty odrážali jej veselú povahu a postoj k životu.

Pokiaľ išlo o ženícha a jeho sprievod, Crowley sa skutočne prekonal. Všetci boli, pochopiteľne, zvedaví, čo bude mať oblečené Halt. Koniec koncov, nikto si nedokázal spomenúť, že by ho videli v niečom inom ako v nenápadnom tmavozeleňom hraničiarskom plášti s hnedými a sivými maskovacími škvŕkami. Vzrušené debaty sa vystupňovali, keď sa rozšírilo, že pár dní pred svadbou dokonca navštívil redmontského holiča, aby si nechal ostrihať vlasy a upraviť fúzy.

Potom Crowley prišiel s nečakaným prekvapením – so slávnostnou rovnošatou hraničiarskeho zboru, ktorú si práve na svadbe prvýkrát oblečú Halt, Will, Gilan a sám Crowley.

V súlade s hraničiarskou tradíciou bola základnou farbou tmavá listová zeleň. Namiesto bezvýraznej hnedej kazajky, nohavic a maskovacieho pláštá s kapucňou mal každý hraničiar prepásanú halenu bez rukávov a pod ňou jem-

nú bielu košeľu. Haleny boli ušité z najjemnejšej kože a všetky mali rovnakú zelenú farbu. Hore na ľavej strane hrudníka bol vyšitý malý znak dubového listu – strieborný pre Halta, Gilana a Crowleyho, bronzový pre Willa.

Celkový dojem dopĺňali tmavozelené nohavice a vysoké čižmy z mäkkej kože. Pri širokom opasku viselo obvyklé hraničiarske puzdro na dva nože v ozdobnom prevedení. Slávnostné čierne puzdro sa lesklo a bolo vrúbkované tepaným striebrom. Halt v ňom mal dva osobitne preňho vyrobené nože, jeden saxonský a druhý na vrhanie. Obidva boli dokonale vyvážené, s rukoväťou z tepaného striebra. Išlo o Crowleyho svadobný dar starému priateľovi.

„Viem, že do lesa ich nosiť nebudeš,“ oznámil mu. „Ale schovaj si ich na slávnostné príležitosti.“ On sám, Gilan a Will mali svoje každodenné obyčajné zbrane.

Celok završoval mimoriadne chytrý nápad, na tom sa zhodli všetci. Ak boli hraničiarri niečím preslávení, boli to ich dlhé škvrité plášte, časť odevu, ktorá im v prípade potreby umožňovala stratiť sa každému z očí. Takýto plášť by nebol na slávnostnú príležitosť vhodný, takže Crowley ho nahradil niečím, čo jeho pôvodný význam pripomínalo. Každý hraničiar mal na sebe krátku pelerínu. Bola ušitá z matného atlasu so zeleným a s hnedosivým vzorom a ozdobená štyrmi šikmými šípami smerujúcimi nadol, ktoré boli vyšité striebornou niťou. Pelerína bola upevnená tak, aby splyvala z pravého pleca a siahala len k pásu. Zastupovala tak nielen plášť, ale aj puzdro so šípami, ktoré hraničiarri nosili na pravom pleci. Všetci sa zhodli, že nová hraničiarska rovnošata je pôsobivá a slušivá. Taktiež jednoduchá a vkusná, pomyslel si Arald a opäť ho prepadla chvíľková pochybnosť nad vhodnosťou svojho vlastného oblečenia.

Zvrtol sa k svojej žene, krásnej červenovlasej lady Sandre, ktorá sedela vedľa neho, a ukazoval na svoj pestrofarebný kabátec.

„Drahá,“ povedal, „nemyslíte si, že som v tom trochu... že je to trochu príliš?“

„Trochu príliš, môj drahý?“ zopakovala a pokúšala sa skryť úsmev. Barón neisto naznačil rukou.

„Veď viete... príliš farebné... nepatričné. Nevyzerám ako nejaký švihák?“

„Vy si pripadáte nepatrične, môj pane?“ opýtala sa.

„No, to nie. Ale možno...“

„Ste predsa barón z Redmontu,“ zdôraznila a konečne sa jej podarilo nasadiť úplne vážnu tvár. Barón sa na seba skúmavo zadíval a potom spokojne prikývol na znamenie vďaky.

„Nepripadam si nevhodne. Isteže nie. Máte pravdu, drahá. Ako vždy. Usudzujem, že moje postavenie si trocha nádhery a prepychu zaslúži. Nie... máte pravdu. Je to prijateľné. Vlastne, je to presne to pravé.“

Tentoraz sa lady Sandra musela obrátiť, pretože potrebovala niečo oznámiť osobe sediacej po jej druhom boku. Arald, spokojný, že sa nedopustil spoločenského priestupku, sa opäť vrátil k uvažovaniu nad doterajším priebehom udalosti.

Po slávnostnom obrade postúpili hostia z audienčnej sieňe do jedálne a zaujali svoje miesta pri stoloch. Tie boli starostlivo usporiadané podľa spoločenského postavenia hostí.

Hlavná skupinka svadobčanov bola, pochopiteľne, usadená uprostred na vyvýšenom stupienku. Arald, lady Sandra, sir Rodney a ďalšie významné osobnosti z Redmontu boli sústredené pri stole po ich lavici. Kráľ, ako hlavný patrón celej udalosti, obsadil spolu s princeznou Kasandrou a jej družinou tretí stôl.

Hostia sa postavili každý za svoju stoličku a potom vošlo osadenstvo troch stolov na stupienku – najskôr hlavnú svadobčania, potom kráľ so sprievodom a ako tretia Araldova skupina. Kráľ pokynul hosťom, aby sa posadili, a rozľahlú sieň naplnil hluk odsúvaných stoličiek. Kráľ Duncan zostal stáť. Keď sa konečne všetci posadili a stíchli, kráľ prehovoril a jeho hlboký hlas ľahko doľahol do všetkých kútov siene.

„Ctení šľachtici, ctené šľachticné, páni,“ začal a potom si všimol, že pri dverách do siene sa tiesnia tváre hradného služobníctva, a dodal so širokým úsmevom, „a obyvatelia hradu Redmont.“ Sieň sa pobavene zavlnila. „Dnes mám tú česť byť hlavným patrónom veľmi šťastnej udalosti.“

Arald sa v zaujatí trochu predklonil a natiahol krk, aby kráľa na druhej strane stupienka videl. Úloha hlavného patróna bola preňho novinka. Už niekoľko týždňov hľbal, čo je jej náplňou. Teraz sa to možno dozvie.

„Musím sa priznať,“ pokračoval kráľ Duncan, „že ma trochu zaujímalo, v čom povinnosti hlavného patróna spočívajú. Takže som sa poradil so svojim komorníkom, lordom Anthonym, človekom, pre ktorého sú tajnosti protokolu otvorenou knihou.“

Ukázal na komorníka a lord Anthony predviedol dôstojný úklon hlavou.

„Zdá sa, že povinnosti hlavného patróna sú pomerne jednoznačné.“ Siahol si do rukáva a vytiahol kúsok pergamentu, na ktorom mal pripravené poznámky. „Ako hlavný patrón som poverený,“ odmlčal sa a skúmal poznámky, „prepožičať dnešnej udalosti lesk kráľovského majestátu.“

Vyčkával, zatiaľ čo sieňou letela vlna tlmeného hovoru. Nikto úplne presne nevedel, čo znamená prepožičať lesk kráľovského majestátu. Lady Paulina sklonila hlavu k stolu,

aby skryla úsmev. Halt práve objavil niečo veľmi zaujímavé vysoko v stropných trámoch. Duncan pokračoval.

„Mojou druhou povinnosťou je,“ opäť nazrel do poznámok, aby mal istotu, že sa správne vyjadří, „venovať neveste a ženíchovi mimoriadne drahý svadobný dar..“

Pri týchto slovách lady Paulina prekvapene zdvihla hlavu. Nahla sa a pohľadom hľadala oči lorda Anthonyho. Komorník čelil jej prenikavému zraku s kamennou tvárou, v ktorej sa neodzrkadľoval žiadny výraz. Potom veľmi pomaly spustil jedno očné viečko a žmurkol. Paulinu a Halta mal veľmi rád a túto povinnosť pripojil z vlastnej vôle. Usúdil, že vzhľadom na isté udalosti v minulosti to prinajmenšom Haltovi dlhuje.

„A napokon,“ pokračoval ďalej kráľ, „je mojou povinnosťou vyhlásiť túto slávnosť za otvorenú. Čo s veľkým potešením práve činím. Chubb! Noste na stôl!“

Za jasotu zhromaždenia sa posadil a hostina sa začala.

„Tvoja reč sa mi páčila,“ povedala Alyss Willovi, keď bol po múčniku uprataný stôl. Will pokrčil plecami.

„Dúfam, že bola dobrá,“ odpovedal. Ako ženíchov družba predniesol prípitok pre svadobný pár. Pomyslel si, že už je dospeljší, keď našiel odvahu úprimne hovoriť o hlbokjej oddanosti, ktorú k svojmu učiteľovi a priateľovi cíti. Alyss sa ako členka diplomatickej služby rečníckemu umeniu učila a obdivovala Willa, že sa nehanbil nahlas vyjadriť svoje skutočné city a navyše sa vyvarovať lacnej dojímavosti. Počas Willovej reči sa pozrela na Halta a videla, že neprístupný hraničiar si potajomky utiera oči.

„Bola viac ako dobrá,“ ubezpečovala Willa. Keď si všimla, že sa začína usmievať popod nos, štychla ho laktom pod rebrá. „Čo je?“

„Len som uvažoval, že sa nemôžem dočkať, až uvidím Halta, ako tancuje sólo s Paulinou. Nemyslím, že by mal záľubu v tancovaní. Bude to pohľad na popukanie, keď bude šliapať kapustu!“

„Naozaj?“ povedala Alyss sucho. „A ako to zvládneš ty?“

„Ja?“ čudoval sa Will. „Ja tancovať nebudem! To je sólo pre novomanželov. Ženích a nevesta tancujú sami!“

„Áno, raz okolo celej sály,“ oznámila mu. „Potom sa k nim pridajú družba s družičkou a potom mládenec s druhou družičkou.“

Willa akoby niečo pichlo. Natiahol sa cez Jenny po svojej l'avici k Gilanovi.

„Gil! Ty si vedel, že musíme tancovať?“ opýtal sa. Gilan nadšene prikyvoval.

„Samozrejme. Posledné tri dni sme s Jenny nacvičovali, však, Jenn?“

Jenny k nemu obdivne zdvihla zrak a prikývla. Jenny sa zamilovala. Gilan bol vysoký, švárny, neodolateľný, okúzľujúci a veľmi zábavný. A navyše ho, ako každého hraničiaru, obklopovalo vzrušujúce a romantické tajomstvo. Jenny doteraz poznala len jedného hraničiara, zachmúreného fúzača Halta.

Samozrejme, ešte tu bol Will. Ale to bol kamarát z detstva a nevzbudzoval v nej žiadny pocit záhadnosti. Zato Gilan! Bol taký krásny, myslela si.

A rozhodla sa, že po zvyšok hostiny bude patriť len jej.

Keď Will počul, že hudobníci spustili prvé takty tradičného svadobného tanca, zmocnila sa ho panika. Halt s Pau-

linou sa zdvihli zo stoličiek, ľudia povstali, tleskali a tlačili sa, aby videli, ako ju vedie dolu zo stupienka k parketu.

„Ja teda netancujem,“ precedil Will cez zaťaté zuby. „Neviem to.“

„Ale tancuješ,“ ubezpečila ho Alyss. „A dúfajme, že budeš bystrý žiak.“

Pozrel sa na ňu a videl, že nemá nádej uniknúť. „No tak v tom aspoň nebudem sám,“ vyhlásil. „Halt bude tiež nemožný.“

Ani on, ani nikto iný z prítomných, samozrejme, netušil, že Halt počas posledných desiatich dní navštevoval lekcie tanca, ktoré mu dávala lady Sandra. Vždy mal dobrý zmysel pre rovnováhu, ľahké nohy a bol dosť obratný, a tak barónova manželka, ktorá bola veľkou odborníčkou, potrebovala len niekoľko hodín, aby z neho urobila vynikajúceho tanečníka. Teraz sa Halt s Paulinou vznášali po sieni, akoby sa obaja narodili pre spoločný tanec. Zástup vydýchol od prekvapenia a potom sa rozpútal nadšený potlesk.

Alyss vstala a Will ucítil, ako mu prekvapivo silne zovrela predlaktie, vytiahla ho na nohy a postrčila pred seba.

„Tak ideme, ty šliapač kapusty,“ povedala.

Vedel, že niet úniku. Schádzal po schodíkoch pred Alyss, a keď zostupovala, ponúkol jej rameno. Potom sa na ňu neisto pozrel.

„Ruku sem,“ povedala. „Druhú! Túto sem... dobre, pripravený? Začíname tvojou ľavou nohou. Na tri. Raz. Dva... Dočerta, čo ten tu robí?“

Dívala sa Willovi cez plece k hlavnému vchodu do siene, kde odrazu nastal rozruch. Priamo pri dverách stál veľký muž v zaprášenom odeve a škriepil sa so sluhami a strážcami pri dverách, ktorí sa ho snažili zadržať. Podľa vlnenej

kazajky a rohatej helmy bolo zjavné, že ide o Skandijca. Hlavy sa otáčali za zdrojom hluku a Horác už mieril stredom sály k dverám, aby urobil poriadok. Po niekoľkých krokoch sa však od prekvapenia zarazil, pretože v tej istej chvíli ako Will toho muža poznal.

„To je Svengal,“ zvolal Will.

Sedem

Horác dorazil k skupinke, ktorá sa dohadovala medzi dverami, a čoskoro nastolil poriadok. Ubezpečil služobníkov a strážcov, že Skandijec je priateľ a že sa vlastnými silami nechystá dobyť Redmont. Will sledoval, ako sa vysoký bojovník rýchlo porozprával so Svengalom a potom ho odvádzal do vedľajšej miestnosti. Keď odchádzali, Horác sa otočil, zachytil Willov pohľad a jednoznačným pokynom ho vyzval, aby šiel za nimi.

Hostia v sále sa postupne upokojili. Bolo očividné, že udalosť sa vyriešila a žiadne bezprostredné nebezpečenstvo nehrozí. Po Svengalovom príchode hudba stíchla, ale teraz opäť začala hrať a oči hostí sa obrátili k novomanželskému páru. Will videl, že Halt a lady Paulina netancujú, ale nehybne stoja uprostred tanečnej plochy. Rýchlo zamieril k nim.

„Len tancujte,“ povedal im ticho. „Ja to vybavím.“

Halt vďačne prikývol. Pokaziť lady Pauline jej deň bolo to posledné, čo by si želal.

„Zisti, čo chce,“ povedal.

Will sa usmial. „Možno vám priniesol svadobný dar.“

Halt kývol hlavou k zadnej strane siene.

„Chod' už,“ vyzval svojho učňa. Will sa opäť usmial, otočil sa a cestou uchopil Alyss za ruku.

„Ideme,“ vyhlásil a odvádzal ju so sebou. Gilan práve s Jenny zostupoval z vyvýšeného stupienka. Will sa mu pozrel do spýtavých očí, ukázal hlavou smerom k Haltovi a Pauline a jeho pery naznačili slová: „Tancuj.“

Gilan prikývol. Uvedomil si, že čím menej sa naruší obvyklý priebeh svadobnej hostiny, tým lepšie.

Paulina videla rýchly dohovor medzi oboma mladými hraničiarimi a potom sledovala, ako Will v sprievode Alyss prechádza medzi stolmi. Tu a tam sa zastavil, usmial sa pri otázke niekoho z hostí a prehodil pár upokojujúcich slov. Obdivovala, ako sa celej veci ujal a rýchlo začal konať.

„Je dospelejší,“ povedala Haltovi, keď opäť začali tancovať. Gilan s Jenny krúžili sálou spolu s nimi. Potom sa pripojili kráľ Duncan s princeznou Kasandrou a po nich barón Arald s lady Sandrou. Pre ostatných to bolo znamenie, že môžu zaplniť tanečný parket. Väčšina prítomných už o chvíľku zabudla, že svadobnú veselicu len nedávno narušil vyčerpaný a po dlhej ceste zaprášený Skandijec.

Kráľ Duncan smeroval pri tanci k Haltovi s Paulinou a Kasandra sa ním zľahka nechala viesť.

„Halt, nevieš, čo sa deje?“ utrúsil kráľ kútikom úst.

„Will to práve zisťuje, vaše veličenstvo,“ odpovedal Halt a kráľ spokojne pokýval hlavou.

„Daj mi potom vedieť,“ povedal a krúžil s Kasandrou preč.

O chvíľu, len čo si barón prerazil cestu davom tanečníkov, ich vystriedali Arald so Sandrou. Kým Duncan s Ka-

sandrou pôvabne pritancovali, barón Arald zvolil priamu cestu a podobal sa pritom skôr pestrofarebnému bojovému tátošovi. Lady Sandre sa, žiaľ, nikdy nepodarilo úspešne vštepiť svojmu manželovi jemnosťky tanečného umenia.

„Halt?“ povedal barón, keď sa priblížili.

„Will to zisťuje, pane,“ odpovedal Halt a barón prikývol.

„Dobre. Daj mi potom vedieť.“

A vzdialil sa aj so svojou paňou. Halt sa s otázkou v očiach pozrel na svoju tanečnicu. Musel pritom máličko zdvihnúť oči, pretože Paulina bola na ženu dosť vysoká.

„Hneď ako sa sám niečo dozviem,“ utrúsil.

Keď sa dostali k vstupným dverám do siene, Alyss sa zastavila a obrátila Willa k sebe.

„Mala by som ísť naspäť k stolu,“ povedala. „Ten Svengal ma nepozná a možno sa bude pri reči cítiť voľnejšie, keď pri tom nebude nikto cudzí.“

Ako diplomatka mala pre podobné veci vycibrený zmysel a Will cítil, že má pravdu. Bolo zjavné, že sa deje niečo mimoriadne. Dôkazom bol Svengalov náhly príchod. Will prikývol a krátko podržal jej ruku vo svojich dlaniach.

„Asi máš pravdu,“ povedal. „Navyše to bude vyzeráť lepšie, keď sa jeden z nás k spoločnosti vráti.“

Stisol jej ruku a potom ju pustil. Usmiala sa naňho, potom sa obrátila a prekĺzla zaplnenou sieňou. Will sa za ňou chvíľu díval a potom zamieril k malej predizbe, kam Horác zaviedol nečakaného hosta.

Keď Will vošiel, vyčerpaný Svengal skleslo sedel na lavici.

„Will,“ povedal Skandijec s unaveným úsmevom a namáhavo vstával, aby si potriasli rukami. „Mrzí ma, že som sem vrazil v takejto chvíli.“

Will sa rýchlo pozrel na Horáca.

„Čo sa deje?“ opýtal sa. Zo Svengalovej sklúčenosti a vyčerpania vyvodil, že nepriniesol dobrú správu.

Horác pokrčil plecami. „Myslel som, že bude lepšie, keď počkáme na teba, aby Svengal nemusel všetko hovoriť dvakrát. Ako to vyzerá tam?“ Drobným pohybom hlavy ukázal k sále.

„Všetko je zasa v poriadku. Vyriešil si to skôr, než si väčšina ľudí niečo všimla. Dobrá práca.“

Horác skromne kývol rukou a Will sa opäť pozrel na Skandijca.

„Vyzeráš dosť uťahane, Svengal. Si v poriadku?“

Svengal klesol naspäť na lavicu. Neradostne sa usmial a vystieral si boľavý chrbát.

„Už mi bolo aj lepšie,“ pripustil. „Dva dni a väčšinu dnešného večera som strávil na jednom z tých vašich prekliatych koní, celou cestou z hradu Araluen až sem. Takmer si necítim nohy ani chrbát.“

„Z Aralueny?“ skočil mu do reči Horác. „Čo si tam robil?“

„Priplávali sme s Vlčím vetrom po rieke ako naposledy. Myslel som, že je to najlepšia cesta, ako vás všetkých nájsť.“

Will s Horácom si vymenili pohľady. „Viem si predstaviť, že to vyzeralo, ako keď pustíš šľuku do rybníka,“ poznamenal Will. Medzi Araluenom a Skandijou bola síce podpísaná zmluva, ale nečakaný pohľad na vlčiu loď tak ďaleko vo vnútrozemí musel aj tak spôsobiť poplach.

„Plávali sme pod Evanlyninou vlajkou,“ vysvetľoval Svengal. „Ešte sme ju mali medzi ostatnými. Nemáte tu niečo, čoho by som sa napil?“

Will ospravedlňujúco zdvihol ruky. „Prepáč. Určite by si privítal aj niečo k jedlu,“ povedal.

Svengal niekoľkokrát prikývol hlavou. „Áno. To by sa taktiež hodilo. Dlho som nejedol.“

Will zavolať páža, ktoré stálo za dverami. Chlapec nazrel dovnútra a zvedavo cival na mohutného Skandijca. Svengal sa naňho zazubil.

„Dones nám nejaké víno... nie, počkaj!“ volal Will za chlapcom, ktorý okamžite vyrazil. Páža sa vrátilo. „Prines aj miskú jedla. Misu. Vlastne podnos. Hromadu mäsa a chleba. So zeleninou sa nezdržuj.“ Vedel, že Skandijci majú hlboko zakorenený odpor k zelenine.

„Vína prines radšej plný džbán,“ doplnil Horác. „Nie taký pohárik, ako majú tam. A poponáhľaj sa!“

„Áno, pane,“ odpovedalo páža a odbehlo.

„Tak nám povedz,“ vyzval Will Svengala, „čo ťa sem privádza práve teraz, keď má Halt svadbu?“

Skandijec s ospravedlnením potriasol hlavou. „Nevedel som to,“ povedal. „Sme na mori už celé mesiace. Potrebujeme pomoc a myslíme si, že pomôcť nám môžete jedine vy.“

„Kto potrebuje pomoc?“ opýtal sa Horác.

„Erak a ja. No, vlastne Erak. Povedal mi, aby som plával sem a našiel vás – a Halta.“

„Takže ak tomu rozumiem, on je stále v Hallasholme?“ zisťoval Will. Vedel, že keď sa Erak ujal úradu oberjarla, prenechal loď Svengalovi. Ale Svengal zakrútil hlavou.

„Je v Aride,“ oznámil. „Zajali ho tam a chcú zaňho výkupné.“

„Čože?“ Will vykrikol trochu viac, ako mal v úmysle. Odmlčal sa, aby sa upokojil. „Čo, dočerta, robil v Aride?“

„Vypravili sme sa tam na nájazd,“ vysvetľoval Svengal. „Eraka už omrzelo celé dni len tak posedávať a preberať veci s Borsom.“

„To si viem predstaviť,“ vyhrkol Will. Stále cítil odpor k skandijskému hilfmannovi, ktorý ho kedysi prideliť ako otroka na prácu na dvore, čo sa v období krutej skandijскеj zimy rovnalo takmer rozsudku smrti.

„Už sa tým netráp,“ povedal Horác a palcom ukázal na Svengala. „Vypočujeme si, čo sa stalo.“

Lenže v tej chvíli sa vrátilo páža s podnosom naloženým kuracinou, bravčovými kotletami a jahňacím stehnom. Položilo podnos a veľký džbán vína. Svengal sa lačne zahľadnel na jedlo a víno.

„Tak len do toho,“ ponúkol ho Horác.

Svengal jedným hltom vyprázdnil tretinu džbána, potom schytil jahňacie stehno a zubmi odtrhol toľko mäsa, koľko by nasýtilo priemerne veľkú rodinu. Chvíľu prežúval a hltal. Blažene privieral oči a do tela mu takmer viditeľne prúdila nová sila.

„Hladný teda bol,“ zahundral Will. Svengal hovoril, že šiel dva dni na koni, a to nie je u Skandijcov práve najobľúbenejší spôsob cestovania. Podľa všetkého sa nikde nezastavil ani najesť. Morský vlk prehltol posledný kúsok jahňacieho a doprial si ďalší poriadny hlt vína. Chrbtom mohutnej tlapy si otreľ masť a víno z fúzov a potom si grgol tak, že by to vzkriesilo aj mŕtveho.

„Beriem to ako pochvalu nášmu jedlu,“ povedal Horác. Will netrpezlivo prevrátil oči dohora.

„Svengal,“ ozval sa, „rozprávaj ďalej. Ako sa Erak dostal do zajatia? A ako si vyviazol ty? Čo ste, preboha, robili v Aride? A...“

Svengal zdvihol umastenú ruku. „Hohó, nie viac ako dve alebo tri otázky naraz, platí? Pozrite, Erak sa nudil. Chcel zasa raz vyraziť na more. Tak sa rozhodol vyplávať na posledný nájazd.“ Odmlčal sa a zauvažoval. „Teda, on vravel, že to bude jeho posledný, ale ja o tom pochybujem. Predpokladám, že...“

„Pokračuj ďalej!“ vyzvali ho jednohlasne Will s Horáčom.

„Aha... áno, ospravedlňujem sa. Takže, plánovali sme ten nájazd.“

„Do Aridy?“ neveriacky sa opýtal Horác a Svengal sa naňho pozrel s dotknutým výrazom.

„Áno. Do Aridy. Keď sa to tak vezme, sem teraz nesmie- me, nie? Musíme chodiť ďalej, na iné pobrežie.“

Will s Horáčom sa pozreli jeden na druhého. „Takže za to môžeme my,“ vyhlásil Will. „Hovor ďalej, Svengal.“

„Nech je to, ako chce, vybrali sme si mesto, ktoré sa na- zýva Al Šaba. Je to prístav, kde obchodné lode naberajú zásoby, a my sme si mysleli, teda Erak si myslel, že tam bude hromada peňazí. Však viete...“

„Svengal,“ prerušil ho Will, „chápem, že ste mali skvelé dôvody, aby ste prepadli tú El Šibu...“

„Al Šabu,“ opravil ho Svengal. Uprel pohľad na kuracie stehno a potom po ňom siahol.

„Ale hlavne nám už povedz, čo sa stalo, áno?“

„No, pristáli sme pred úsvitom a mesto vyzeralo opuste- né. Žiadna stráž. Žiadne hliadky na hradbách. Dorazili sme do mesta a potom sme pochopili, že na nás čakali. Bolo tam viac ako sto vojakov, cvičená armáda. Žiadni dobrovoľ- níci, ako to je v týchto mestečkách zvykom. Čakali na nás. Dokonca vedeli, že tam bude Erak. Poznali jeho meno a ve- deli, že je oberjarl. Hovorili, že majú záujem iba oňho.“

„Potrebujem sa v tom vyznať. Oni vás všetkých vlákali do pasce? Celú lodnú posádku?“ Horác sa pri tej predstave zamračil.

Svengal prikývol. „Nás ostatných pustili, pretože potrebujú, aby sme zohnali výkupné. Hneď ako sme boli na palube, nám dokonca vrátili aj zbrane. Vraj nechcú, aby nás zajali piráti, až budeme zháňať peniaze.“ Odfrkol si a trpko sa pousmial. „To sa podarilo, čo?“

„Koľko potrebujete na výkupné?“ opýtal sa Will.

„Osemdesiatisíc rílov,“ odpovedal Svengal a obaja mladenci od prekvapenia hvizdli.

„To je veľa striebra,“ poznamenal Horác.

Svengal pokrčil plecami. „Erak je predsa oberjarl.“

Will zamračene premýšľal o Svengalových slovách. Bolo tu niečo, čomu nerozumel.

„Svengal, osemdesiatisíc je hromada peňazí. Erak by možno dokázal dať takúto čiastku dohromady. Ako vravíš, je oberjarl. Prečo si teda prišiel za nami?“

„Erak to chcel. Vrátiť sa do Skandije a potom zasa naspäť s peniazmi do Aridy by mohlo trvať takmer rok...“ Odmlčal sa a úvahu nedokončil.

Will pokýval hlavou. „To dáva zmysel,“ uznal. „A som si istý, že kráľ Duncan vám tie peniaze požičia. Erak predsa zachránil život jeho dcére.“ Mal dojem, že Svengal má ešte niečo na srdci, ale zdráha sa to vysloviť.

„Ale?“ napovedal a morský vlk ťažko vzdychol.

„Erak nechcel, aby som sa vracal do Skandije so správou, že padol do zajatia,“ priznal. „Je si istý, že ho zradil niekto z našich vlastných ľudí.“

Osem

„Zrada?“ čudoval sa kráľ Duncan. „Prečo by ho zradili vlastní ľudia? Naposledy som počul, že zvolenie Eraka za oberjarla malo všeobecnú podporu.“

Bolo to na druhý deň ráno a dokonca aj v priestranej pracovni baróna Aralda sa veľký počet prítomných trochu tiesnil. Okrem kráľa a jeho dcéry sedeli za rokovacím stolom lord Anthony, Crowley, Halt s Paulinou, barón Arald, ďalej sir Rodney, Horác, Gilan, Will a Alyss. Miesto na čele stola prenechal Arald kráľovi. Svengal, vyčerpaný jazdou z Araluenu, po dlhej ceste ešte spal. Aj keď, pomyslel si Will trochu zlomyseľne, jej následky môžu pretrvávať dlhšie, ako si Svengal myslel. Až sa prebudí, bude mať ako každý nováčik v sedle telo stuhnuté a bude cítiť každý sval a kĺb.

Keď Will predchádzajúci večer podal správu o hlavných dôvodoch Svengalovho príchodu, bolo rozhodnuté, že podrobnosti sa nechajú až na ráno. Svadobná veselica pokračovala, akoby sa nič nestalo. Rozhodla tak lady Paulina. Ako pred niekoľkými týždňami povedala Haltovi, pre

mnohých hostí to bola veľká udalosť, možno jediná príležitosť v živote, keď sa mohli ocitnúť v blízkosti kráľovského majestátu.

„Nechaj ich, nech si to užijú,“ povedala. „Týmto sa môžeme zaoberať až ráno.“

Halt sa na ňu po týchto slovách usmial. Ocenil tak správnosť barónovho rozhodnutia vymenovať ju do vysokého diplomatického úradu.

Paulina mala aj skrytejšiu pohnútku. Veľmi dobre vedela, že dnes má jednu z mála príležitostí, keď môže Halta prinútiť, aby s ňou tancoval, a nechcela sa tanca vzdať len preto, že oberjarl Erak sa hlúpo nechal zajať v Aride. Podľa nej všetko dôležité treba vidieť zo správneho uhla.

Takže tanec a svadobná veselica pokračovali. Potom, tesne pred polnocou, prišiel pred jedáleň otvorený koč, do ktorého boli zapriahnuté dve biele kobyľky. Novomanželia prešli špalierom hostí v sále až von a za hlasného vyvolávania na slávu doňho nastúpili. Blahoželať im prišlo aj veľa ľudí z dediny, v ktorej bola tiež veľká slávnosť pod šírým nebom, piekli sa tam dva volky, ktoré spolu s niekoľkými sudmi piva venoval barón.

Noví prichádzajúci stáli pozdĺž cesty k hradnej bráne, kde bol spustený padací most a vytiahnutá mohutná padacia mreža. Ďalší ľudia čakali vonku vedľa cesty, ktorá sa vinula z kopca dolu až k lesu. Keď tadiaľ koč prechádzal, ľudia jasali a zasypávali ho kvetmi. Halt, ktorý sa vždy zaoberal utajovanými činnosťami a nenápadne a nepozorovane sa pohyboval po celej krajine, zistil, že byť stredom pozornosti je nepríjemná skúsenosť. Bez upokojujúceho úkrytu maskovacieho pláštá si pripadal nezvyčajne zraniteľný a krčil sa na sedadle v snahe stratiť sa v mäkkých poduškách.